

DOMOVINA

Nakaj vsaki petek v tednu. — **Dopisi** naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — **Rokopisi** se ne vračajo. — **Za inserate** se plačuje 50 kr. temeljne priložnosti ter od vsake petič-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — **Naročnina** za celo leto 3 gid., pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Naše zmage.

„Slovenci smo zmagali v tem okrajnem zastopu, prodrli v oni občini!“ Taki so veseli, dasi redki glasovi. Tudi slovensko časopisje pozdravi vsako takšno zmago z odkritim veseljem. Stavimo pa mi to le z ozirom na zmago, v koliko je s tem poražen stoletni zistem krivice in nasilstva.

Ko bi se nam ne bilo bojevati proti krivičnemu zistemu, ne trebalo bi sploh narodnostnega boja, niti bi se govorilo o slovenskih zmagah. Zato, da se je na krivici temeljujoč zistem zastarel, zarasel v naše narodne pravice, kakor se rastlina zajedalka zarase v močno drevo, še ničesar ne dokazuje, da smo zgubili vsestransko izključno pravo za obstoj in razvoj na svoji zemlji, po svojih narodnih in verskih načelih. Saj vendar nikomur ne pade na um, da bi imenoval n. pr. hrast le zaradi zajedalke na njem „ptičji lim“, ker je slučajno in samovoljno zrasla na hrastovih vejah ta zajedalka. Enako je z nemštvom na našem slovenskem Spodnjem Štajarju in v ostalih slovenskih kronovinah.

Vsak Nemec je na našem slovenskem drevesu zajedalka; in če si je ta nebodigatreba prilastil tudi celo posamezno vejo, vendar je drevo slovensko, kajti naše so korenine, deblo in vrh. Treba je le resnega in brezobzirnega oskrbnika, da potrga te grde pritikline; in naše narodno drevo stoji zopet ponosno in neomadeževano pred svetom.

Zastareli zistem je imel od nekaj v Avstriji največje veselje povspeševati nemške zajedalke ter nam braniti odstranitev istih. Pa še sedaj se vselej ta zistem razsolzi, kadarkoli se lotimo neizprosnega trebljenja. Nič ne dé, naj se solzijo in zvijajo, za rast naše narodnosti je treba, da se vse odstrani, kar naše slovensko lice kazi in zakriva. Zajedalka pa se posušijo in

segniyejo, a potem bodo služile za gnoj našemu narodnemu drevesu.

„Sto let krivice ne tvori niti minuto pravice“, in naj so vladali v katerem kraju med nami sto let Nemci, oziroma ponemčeni zistem, zaradi tega še nimajo pravice niti minuto trditi, da je tukaj njihova posest.

Iz tega stališča presojamo tudi mi vsako takozvano „slovensko zmago“, iz tega stališča pa tudi pomilovalno poslušamo tarnanje poraženih Nemcev.

Pred javnostjo nas seveda ne upajo obtožiti, temuč storijo to le po svojih zakotnih lističih, od katerih vedó, da jih trezno misleči človek ne vzame v roke. Nerazsodna in nepoučena masa se seveda pusti slepiti. Pred razsodno javnostjo bi se tem tožiteljem pripetilo kakor lopovu, ki je prišel pred sodnika tožiti prvotnega lastnika, ker mu je ukradeno stvar zopet iztrgal iz tatinskih krempijev.

Kakšno tarnanje ženejo zakotni listi ala „Deutsche Wacht“, „Marburger Zeitung“ itd., zaradi slovenske zmage v okrajnem zastopu v Brežicah! Ondotni vodja okrajnega glavarstva pl. Vistarini jim je naenkrat najhujši slovenofil, ker se je baje izneveril tistemu vladajočemu zistemu, kakršnega so gojili njegovi predniki, da je dovoljeno vsako sredstvo, ki škoduje Slovincem ter povspešuje umetno nemštvo.

Podobne lamentacije so se slišale, ko je prišel v roke Slovincem-gospodarjem sevniški ali ptujski okrajni zastop. In res se najde med nemškimi renegati takih bedakov, ki verujejo tem krokodilovim solzam ter so „preverjeni“, da se je zgodila Nemcem krivica.

Toda kje je mogoče tukaj govoriti o porazu in krivici Nemcev, ko pa Nemcev — ni.

Brežice, v onem slovenskem kotu, kjer se stikajo Slovenski Štajar, Kranjska in Hrvaška, kjer so tla napojena s krvjo slovenskih in

hrvaških kmetov, ki so se tukaj borili za vero zoper Turčine in za „svobodo zlato“, za „našo pravdo“ zoper graščinske tlačitelje — ta tla naj bi bila sedaj naenkrat nemška posest, tukaj naj bi bilo odločilno prebivalstvo nemško! To je že pravcati nemški „Galgenhumor“!

Istotako je v Sevnici, Celju, Ptuj ter v vseh okrajih Štajarske noter do Lipnice.

Nemška vlada v občinskih in okrajnih zastopih in podobnih korporacijah po celem Spodnjem Štajarju kaže le na brezbržnost in grešno popuščanje dotičnih Slovincem, domačinov. To kaže, da so slabi oskrbniki svoje narodne časti, da puščajo, da se na njihovi veji šopiri nemška zajedalka v slovensko kvar in sramoto. Zajedalka ne popusti z lepa svojih korenin, kjer čuti, da so ji iste v redilnem mesu; posuši se le, ko je že podlagi izsesala vso redilno moč. Potem pa se posuši najprej veja, odnosno celo drevo, potem še le zajedalka.

Tu pomaga le nož, in naj gre zraven nekaj lastnega mesa, grdobó je izrezati globoko, rana se itak naravnim potom zaceli.

Slovenska narodnost je po Spodnjem Štajarskem v ogromni večini, ohranimo si njeno čast čilo in neomadeževano! Ne trpimo nikjer nemškega zajedalstva! Odvzamimo mu za neopravičeno rast vsako redilno podlago, otresimo nemškega gada povsod raz sebe, kjer ne gre z lepa, tam pa porabimo dovoljeno nam sredstvo, kakor je vrtnarju dovoljeno nam rabiti nož, da ozdravi svoja drevesa vseh prirastkov in izrastkov, ki nimajo na drevesu nikakršne pravice.

Kaj združuje narode?

II.

Zadnjič smo povedali pod tem naslovom, po kateri poti so prišli drugi narodi do samostojnosti, moči in ugleda. Povdarjali smo, da

LISTEK.

Firduzijev pokop.

(Spisal Jul. Lemaitre. — Prevel Mihael R. Podkumski.)
(Konec.)

„Kdo si?“

„Zetulba, tvoja sosed!“

„A, — mlada šivilja tam od ogla! Kaj pa bi rada?“

Zetulba je zardela in jeclala: „Prišla sem ... oprostí ... že več dni ni bilo nikogar pri pesniku, pa sem mislila, da ni zopet nikogar tu ... in če bi me njegova gospodinja sprejela ...“

Starka je objela Zetulbo, in ta je vse tri noči pred pogrebom prečula pri velikem pesniku. Sedela je na stolu pri njegovi glavi, šivala siro-mašna oblačila, in da ni zaspala je mrmrala ne-prenéhoma lične Firduzijeve pesmi:

Nabiramo cvetlice
In pojemo brez skrbi,
Duhtijo vijolice, rože —
Ljubezni naš spev se glasi!“
Ali: „Pleši dekle zalo,
Pleši brzih nog!“

In ko je poluglasno prepevala, se ji je zdelo, da se je Firduzij smehljal v svojo spleteno brado.

Tretjo noč je privedla Zetulba s seboj svojo dveletno sestro Kriko. Ko je zagledala ta v zlato oblečenega mrtveca, njegove roke, okrašene s krasnimi zapestnicami in njegovo olepoticeno obličje, je zavzeta dejala: „Oh!“

Pristavila je na to: „Kako krasno!“

„Poljubi ga!“ je rekla Zetulba.

„Rada, rada!“ je kriknila Krika.

In zdelo se ji je, da se je tačas pesnik, ki se je dolgočasil že dva tedna v svoji nesmrtnosti, resnično zabaval.

Ono čudno hudodelstvo je vznemirjalo še vedno duhove. Vsak trenutek je bilo naznanjeno, da so morilca že našli, in noč in dan se je ruvala pred hišo, kjer se je izvršilo hudodelstvo, množica brezmejno radovednega ljudstva.

Poslanci iz pokrajin so se razšli do pogreba po krčmah in zabavališčih. Iskali so edino le zabave, a po kaj so prišli, so popolnoma pozabili.

Na določen dan — bila je silna vročina — se je pričel pomikati pogreb. Firduzij, hoteč pokazati, kako zelo je ljubil uboge, je želel, da ga peljejo k pogrebu na vozu, katerega uporabljajo pri pogrebu največjih revežev, nek prireditelj slovesnosti je pa hotel učenikovo misel

še posebno označiti in za to je prišel na idejo, da naj sledi pogrebni vozu „pes ubožcev“. Bagdadski živalski vrt je izročil v ta namen majhnega psička. Ker pa ni bila živalica pri volji prostovoljno vozu slediti, so jo privezali na pogrebni voz, da se je tuleč valjala po prahu. Zatem sta stopali Zora in Zatulba. Na krsti sta ležala dva venčiča, eden iz svežih vrtnic, drugi iz vijolic. Obema ženama je sledil lep častnik, ki ga je poslal kralj. Za lepim častnikom je korakalo petdeset Perzijanov; rdeča lica so se jim vrlo potila v solncu, in roke so jim mrtvo visele ob trupu. Vsak izmed njih je moral prečitati na grobu govor, in s temi rokopi si vetrili vroča lica. Spotoma so nekateri kar izginili; stopali so v krčme, da bi se malo okrepčali, in tako se je polagoma manjšalo pogrebno spremstvo.

Za govorniki se je pomikal težek voz, na katerem so sedele osebe podobne živim, pa se le niso ganile. Bile so namreč voščene in pod vplivom pekočega solnca so se polagoma topile in tako jokale debele solze. Priveli so jih iz muzeja, kjer se kažejo voščene podobe „môž dneva“. Mnogi meščani, kakor visoki uradniki, panamiki, neraniki, pastoriki in še drugi, ki jih

sta jim k temu največ pripomogli dve krepstih požrtvovalna domovinska ljubav in ponosna samozavest. Povedali smo pa tudi, da nam Slovencem teh dveh lastnosti nedostaja, zaradi česar smo vedno uboge podložne pare.

Pa ne le da nam primanjkuje vodilnih in rešilnih idej, temuč smo še podvrženi vsem hibam, ki povspešujejo razdvajanje. V nas ni narodnega ponosa, ni edinosti, ni bratoljubja, ni nikjer odločnega odpora. Za vztrajno združenje pa je potreba vsakemu narodu omenjenih treh lastnosti tako živo, kakor je potreba vojaku v boju sablje, puške in smodnika.

Toliko stoletji so si metali razni trinogi in ljudski izkoriščevalci slovenski rod takorekoč iz naročja v naročje liki oglodano kost. Slovenci smo bili tem mogočnejšem bojna igrača. Rimljan nas je vrgel Germanom, Germani Hunom in drugim azijskim divjakom, potem so si nas iztrgali Turki, od teh novi vladarji, ki so nas prodali svojim graščakom, kakor se proda tovarna živina. Vsem pa smo bili Slovenci brezpravnih sužni.

Naj nas je vladal divji pagan po svojih nečloveških zakonih ali pa civilizirana država po načelih humanitete, bili smo jednako brezpravni v duševnem in telesnem razvoju.

Tako smo preživeli z mogočnimi narodi vred vse stopnje preobrata, napredovanja in organizacije, ne da bi bili kaj pridobili zase. V hlapčevski odvisnosti nas je našlo leto, ki je delilo narodom svobodo in vse pogoje za samostojni razvoj. Tudi tedaj se nismo znali povzdigniti do gospodarja, ostali smo rajši hlapci do danes.

Le enkrat smo bili za par desetletij bratovsko združeni pod žezlom Samota; le za kratek hip je poskusil z nami bistroumni Napoleon I. kulturni poskus. Ta najduhovitejši vojskovodja novega veka je vkljub temu, da so bile njegove misli razpredene po celi Evropi, takoj spoznal, zakaj se nismo Slovenci kulturno in gmotno povzdignili do tiste stopnje, za katero imamo vse potrebne zmožnosti: združitve nam je treba. Pri vsej predbacivani mu brezsrčnosti, imel je z nami usmiljenje, seveda ne nesebično. Vedel je, da mu le močen narod more koristiti. Storit nas je hotel močne ter nas v to svrhu združil v jedno pokrajino, v opevano Ilirijo.

Da bi bilo prisojeno tej Iliriji le nekaj desetletij obstoja, ne poznali bi krajevne razlike med Štajarci, Kranjci, Korošci in Primorci, razlika, ki je za naš narodni razvoj najhujša kuga.

Tujca je bilo tedaj potreba, da nam je pokazal edino zdravo naravno rešilno pot. Bil je to tujec, ki do tistega časa ni poznal našega naroda, ne njegove zgodovine, ne njegovega jezika. Dasi je bil Napoleon I. sovražnik Avstriji, upamo, da ne grešimo najmanj na svoji podložniški lojalnosti, ako ga z ozirom na našo tužno narodno zgodovino štejemo med svoje dobrohotne reorganizatorje.

Kaj nam je koristilo, da se je v vsakem polstoletju porodil dalekovidni mož, ki je zopet

in zopet prešel do rešilnega načela: Slovence je krajevno in jezikovno združiti — ko pa je vsak tak prorok imel tisoč nasprotnikov v zistemu nemške vlade in, žalibože, med zaslepljenimi lastnimi brati.

Pojavili so se možje, ki so uvideli mnogo nade, da se Ilirija oživi in okrepi, ako sprejmemo s sorodnimi brati Hrvati eden književni jezik. Brezdvomno bi imeli na ta način močno zaslombo v naših skupnih narodnih težnjah. Pa bili so takoj pri roki „ljudski dobrotniki“, ki so sporazumno z vlado nazivali takšno stremljenje cepljenje od državne edinosti. Nasprotniki našega rodu so še zraven za lase privlekli strašilo „panslavizma“. Naše, slepega hlapčevanja vajeno ljudstvo pa se ni ničesar bolj balo, kakor da bi mu kdo očital nelojalnost. Odpovedalo se je svojim duhovitim voditeljem ter se podvrglo staremu zistemu.

Oni krogi pa, katerim bi morala biti dolžnost, poskusiti vse, da se posamezni narodi okrepijo, kar bi bilo pri nas Slovencih najzanesljivejše, da se nas združi, držali so se krčevito svojega gesla: „Divide et impera“. (Razdruži in vladaj!) To je seveda neznasko prijalo ne le vladnemu zistemu, nego tudi Italijanom, Nemcem in Mažarom, ki bi marsikje prišli v manjšino, ako bi jim vzeli nas Slovence.

V ustavnih zastopih delajo z nami po svoji razbrzdani volji. Kaj imamo Slovenci na Štajarskem, Koroškem in Primorskem od svojih ustavnih deželnih zborov?

V prejšnjem samovladnem razmerju se nam je godilo slabo. Nemška gospoda je sedela sama pri obloženi državni mizi. To je bilo hudo in krivično. A mi vsaj nismo dobivali skomine, nismo slišali zaničevanja in grdenja naše narodnosti. Pohlevno smo vzeli ostanke, ki so nam jih ponudili. Sedaj pa smejo tudi zastopniki našega naroda sedeti pri tej mizi, toda — vzeti ne smejo ničesar od teh darov, temuč le gledati jim je dovoljeno in poslušati najpodlejše zasramovanje naše narodnosti in jezika. V državnem zboru je skoraj isto. Zakaj je tako? Ker nismo združeni, da bi imeli skupno večino.

Ilirija oživljena! Zedinjena Slovenija! Fantazija posameznih idejalnih rodoljubov!

Dokler ne bo naša vera v izvedljivost tega narodnega programa tako splošna, kakor je bila Mojzesova po obljubljeni deželi, kakor je naša v posmrtno življenje, dotle ostane zedinjena Slovenija seveda pomilovalna sanjarija.

Brez bratske složnosti in neomajanega narodnega ponosa do naše rešitve, nikdar ne pridemo.

Kdo je med nami poklican pridigovati edinstvo, buditi narodni ponos? Oni ponajveč, ki delujejo sedaj baš v nasprotnem smislu. Toda ne da bi učili nenuko ljudstvo, da ni krajevne razlike med nami, spozabijo se v strankarski strasti tako daleč, da zapostavljajo Kranjca na ljubo Štajarcu, Primorca na ljubo Kranjcu itd. Boljšega orožja proti našemu narodu bi pač ne

mogli potisniti nasprotniku v pest. Sebični nagon zaduši v nas vsako boljše čustvo! Strast zakrivi gnusno bratomorstvo na našem zajednem narodnem programu. Že itak počasi dovzetno ljudstvo zgubi po takšnem postopanju še ono malo narodne zavesti in bratskega smisla, kar so mu ga nesebični rodoljubi leta in leta z besedo in pisanjem vcepili. Kdo je kriv, če se vsled tega zopet pogreznemo za polstoletja narodne odreenelosti. „Pohujšanje mora priti, toda gorje onemu, po katerem je prišlo“ uči večni Učenik.

Naše pravice in naši nasprotniki.

Predno se otvori zopet naš parlament, poteklo bode še par mesecev, vsaj pred septembrom — tako se zatrjuje v poslanskih krogih — še misliti ni na delovanje državnega zbora, in med tem časom bode absolutistični § 14 vladi orožje, s katerim bo delala, kar bo hotela, Nemci kot složna in politično organizovana armada — pa tudi. Desnica se ne gane zdaj, kot bi jo bil politični vihar vrgel ob steno, nič ni najti ali brati o programu vlade in te desnice, kako bosta pričeli ob otvoritvi državnega zbora, — le toliko je gotovo, da bomo Slovenci obile krivice še dalje trpeli, če si v tem kritičnem času ne zagotovimo pomoči odkritosrčnih prijateljev iz desnice, v kateri pravijo naši parlamentarci, da jih imamo — mnogo.

Izmed slovanskih vrst poslancev bi prav zaprav ne smeli nobene šteti za sovražno, če tudi glede marsikaterega kluba od teh nevemo dejanski, pri čem da smo! Poljaki in Malorusi Dalmatinci in istrski Hrvati morali bi vsaj toliko biti zanesljivi prijatelji in politični zavezniki kakor so Čehi, v resnici pa vendarle nismo gledé vseh na varnem, kakor so skušnje pokazale. Za dosego svojih lastnih koristi so n. pr. Poljaki vladi takoj na razpolago, če zahteva ta od njih kakih uslug — v škodo Slovincem! Dalmatinci in Čehi imajo zase obilo zahtev do vlade, ki so vzrok, da morajo za te koristi svoja moči žrtvovati in jim ni priložnost dana, posvetiti jih za naše zahteve v polni meri, a zanesljivi zavezniki so nam v istini. O ostalih nevemo nič kako in kaj; to pa nam je znano, da držimo Slovenci mnogokrat baš v takem času roke križem, ko drugi na tihem delajo. Mi se pripravljamo kaj radi za boj še le takrat, ko smo že napadeni, potem pa ne vemo za pomoč; da bi se pa prej oborožili, nam ne pride na um!

Če pogledamo nemške stranke bodisi katere vrste koli, vidimo vse pri delu tudi v izvenparlamentarni dobi. Pri nas tega ni. Nemška obstrukcijska kot nemškakat. Ljudska stranka se giblje na celi črti, delate na tihem in javno načrte za nadaljni boj. — mi Slovenci se še ne potrudimo na Dunaj poizvedat, katere naše zahteve je desnica enoglasno odobrila in sklenila od vlade skupno pribojevati, in katere so od klubov — zavržene. Toliko in takega pojasnila bi vendar morali dobiti ozir. imeti, če že nimamo vsega programa v rokah. Vlada seveda vé, da je desnica na strani Slovencev, zato tudi upošteva pravične naše zahteve pri — obravnavah, toda na drugi strani išče zaveznika zase zunaj desnice, da bi se prej, predno ji bo treba to ali ono našo zahtevo izpolniti, — rešila iz zanke!

Kaj vemo torej o naših zaveznikih? Da jih imamo za nekatere svoje zahteve in ravnopravnost mnogo na svoji strani, da pa v važnem trenutku prav nič ne vemo, bomo li dosegli z njimi zaželjene uspehe ali ne. Napram vladi se v marsikaterem oziru ne smemo obnašati več tako sužensko kakor dozda, še manj pa smemo lahkomisljeno roke navskriž držati takrat, ko bode vlada potrebovala pomoči desnice in — naše! In do tega pride gotovo pred otvoritvijo drž. zbora. Tedaj pokazimo, da smo Slovani drug za drugega pripravljeni kaj žrtvovati; če ne nastopimo na Dunaju složno proti skupnemu sovražniku, ne dosežemo nič. Naše pravice pa se bodo teptale tudi v prihodnje, kakor se tep tajo zdaj, ne le na Primorskem, Koroškem in Spodnjem Štajarskem nego tudi že na Kranjskem, kajti vlada je jela že sama izvrševati

je njih stan silil udeležiti se pogreba, so si hoteli trud in dolgočasnost prihraniti in prišli so na bistroumno misel, da naj jih nadomeščajo njihovi kipi. Pa ljudstvo ni opazilo ničesar, kajti nihče se ni brigal za ta ničeven pogreb. Tudi od štriindvajsetih pesnikov ni prišel nihče.

Ko je prišel spreved, ki je postajal na vsakem oglu manjši, do Ali-Mabulovega groba, ni bilo še ničesar pripravljenega. En delavec je spal, drugi so se krepčali v krčmi.

Zora je sunila zaspanca ter zakričala. „To je vender grdo in sramotno! vstani, mladič, in poišči še enega prijatelja, pa izkopljeta tam pod ono palmo majhen grob za mojega gospoda. Saj ga vender ne bomo nazaj nesli, ka li?“

Od petdeset govornikov jih je bilo deset tu; drug za drugim so čitali govore in ko so bili gotovi, so odšli brisoč si potno čelo. Deseti govornik, majhen starček, ki je edin še stal poleg častnika, obeh žen in voza z voščeni kipi, je pričel svoj govor tako le čitati:

„Komu se je zbrala ta neizmerna množica ljudstva? Komu so bili ti navdušeni pozdravi nepregledne množice?“

Poštenjak, ki je bil zelo majhne postave, je napravil zelo dolg govor, da sta pričela oba

delavca, ki sta nestrpno pričakovala, da bi grob spet zasula, jezno mrmrati. Prestrašen je prenehal starček sredi svojega govora.

Vroče je jokala Zora in tudi Zetulba. Kraljevi častnik se je približal zali devojk in jo nagovoril. „Gotovo si Firduzijeva sorodnica, krasotica, ne-li?“

„Ne, gospod; njegova sosedka sem bila in prečula sem zadnje tri noči pri njem.“ „Presemetila me nisi; lepa si, torej si tudi dobra. . . Toda prosim te, nikar ne jokaj in posuši si te lepe oči. . .“

Še nekaj časa ji je govoril častnik, potem pa se je nagnil k nji ter jo poljubil na zlate laske. Mladenka pa se je bolj in bolj potolažila, oči si je posušila, sprejela častnikovo roko, in oba sta odkorakala proti mestu.

Prav, ko sta stopila skozi velika bagdadska vrata, se je Zetulba nasmehnila, da je liki gostolenje ptičke odmevalo. In od stola svoje nesmrtnosti je sledil Firduzij v popolni modrosti in dobroti z dobrohotnim pogledom zaljubljeni dvojici. . .

Le stara postrežnica je še vedno klečala in jokala ob Firduzijevem grobu.

postulate nemških obstrukcijskih strank, kot bi si že zdaj hotela pridobiti prijaznost nemštva za prihodnjo parlamentarno dōbo, katera bo — kar ni več tajnost — zelo usodepolna za Slovence, kakor tudi za Avstrijo sploh. Zavezniki naši naj pokažejo čez dva meseca, so li značajni Slovani ali le — na videz naši prijatelji! Dozdaj še nismo Slovenci užili nikacega sadu te vzajemnosti!

Celjske novice.

(Učenci), kateri hočejo vstopiti v prvi c. kr. samostojni gimnazijski razred z nemško-slovenskim učnim jezikom v Celju, vpisujejo se v prvem obroku dne 15. julija t. l. od 9.—12. ure pred poldne v vodjevi pisarni v Šolski ulici št. 21. Dotičniki naj pridejo spremljani od svojih staršev ali njih namestnikov in morajo plačati pri oglašitvi 3 gld. 10 kr. sprejemnine in učnega prispevka. Morajo dopolniti 10. leto vsaj tekom koledarskega leta 1899 ali biti stareji. Prinesti morajo seboj krstni list in spričevalo ljudske šole, napravljeno izrečno za vsprejem v kako srednjo šolo, ali navadno šolsko naznanilo. Sprejemni izpiti vršijo se isti dan in v isti hiši (Šolska ulica št. 21.) ob dveh popoldan v učni sobi prvega razreda.

(Profesoraki izpit) je napravil g. dr. I. Orel, suplent na tukajšnji slovensko-nemški gimnaziji iz zgodovine kot glavni predmet, slovenski in nemški jezik kot postranska predmeta s prav dobrim uspehom.

(Imenovanje.) Pisarniški oficijal v Celju Jos. Kollaritsch, je imenovan pisarniškim nadoficijalom za Šmarje pri Jelšah.

(Za „Spodnještajarski jubilejski zaklad“) so od zadnjega izkaza nadalje vplačali: sl. posojilnica v Celju 400 kron; sl. okrajna hranilnica v Slovenjem Gradcu 40 kron; sl. okrajni zastop v Gornjem gradu 200 kron, kot 3 prispevek k že vplačenima zneskoma skup po 400 kron; sl. okrajni zastop v Šmarju 400 kron; g. dr. Jos. Vrečko, odvetnik v Celju 30 kron; sl. okrajni zastop v Ormožu odstopil polovico vsega deleža ustanovnih stroškov južnoštajarske hranilnice po 200 kron in sl. občina Žalec 100 kron.

(Izlet „Del. podpornega društva v Celju“ v Levec) Dve nedelji je motilo vreme. Tudi pretečeno nedeljo je delalo nebo jako kisle obraze. Vsled tega je tudi marsikdo rajši ostal pod streho, nego bi se pridružil izletnikom. To se lahko reče posebno o daljnih članih in prijateljih naših narodnih delavskih slojev. Žal nam je sicer bilo, ker si niso mogli privoščiti veselega poldneva. V tolažbo pa jim naj bo, da bi itak ne bili dobili — sedežev, kajti vse dolge mize v prijaznem logu za gostilniško hišo so bile itak zasedene. Velika množica se je morala zadovoljiti s stojišči pod senčnatimi gabri. Godba je svirala najbolj priljubljene narodne komade; navdušenje je narasčalo posebno ko so se pridružili delavskim izletnikom njih prijatelji, kakor gg.: Majdič s soprogo, dr. Sernec, Hribar s soprogo, gospa dr. Vrečkotova, sloveča poljska operna pevka gospica Wolska, dr. Ravnihar i. dr. S tem smo pred svetom priznali, da med nami ne sme biti dejanske razlike stanu, kadar se gre za narodnost. In da je bila to pristna narodna veselica, o tem nam je svedočilo od začetka do konca trezno, a vendar navdušeno vedenje vseh udeležnikov. Tako se praznujejo veselice le med Slovenci. Pri šaljivi dražbi se je razprodalo več lepih predmetov, katere so darovali celjski narodni trgovci in obrtniki, da se pokrijejo vsaj deloma stroški prireditve. Čast jim in zahvala vseh članov in prijateljev društva. Predsednik g. Rebek je v svojem nagovoru obljubil, da ni bil to prvi in zadnji izlet, temuč mu bodo sledili še sijajnejši. Da se je vedno živahna mladina, ki je obkroževala naš „tabor“, v dostojni meji lepo zabavala, zato je skrbel znani naš mladino ljub, urar g. Rafko Salmič, ki je prirejal z dečki vsakojake otroške igre ter nagrajal z drobižem one, ki so se najboljšje skazali ter jim rezal cele hlebe kruha. Takšnih „momentov“ nedolžni mladini „nikdar pozabiti ni moč“. V najlepšem redu so se razšli v mraku udeležniki na dom ali pa h koncertu v Žalec.

(Celjska narodna godba) priredi v nedeljo, dne 16. t. m. ob 8. uri zvečer koncert na prostem v „Narodnem domu“. Spored objavimo prihodnjič.

(Občinsko uradovanje v lastnem delokrogu) Celjski mestni magistrat se trdovratno brani dopisovati slovenskim občinam slovensko. Na pritožbo tukajšnje okoliške občine je namestništvo magistrat pozvalo, naj se opraviči. Mestni svet je na predlog Stepischnegga sklenil, tudi v bodoče v lastnem delokrogu le nemško uradovati. Ta nestrpnost naj služi vsem slov. občinam v merilo, da ne bodo nikdar dopisovali celjskemu magistratu nemško, niti njegove nemške dopise drugače reševali nego edino slovensko.

(Od kod ta prememba?) Nedavno smo poročali, da so bili na mariborski gimnaziji odlikovani sami slovenski dijaki, ker so pokazali izvanredno pridnost in nadarjenost pri učenju štajarske povestnice. Tudi v Celju je bilo navadno, da so se Slovenci odlikovali. Letos se je izrekla komisija — na čelu šol. svetnik Končnik, — da je bilo znanje vseh sedmih preizkušencev izvrstno, ter so bili odlikovani — sami Nemci, kakor je vsaj soditi po imenih. Med odlikovanimi sta dva Fürstbauerja. Slovenca bosta menda peti in šesti, ki sta znala „izvrstno“, pa — bilo je samo pet daril!

(Ustrelil se je) v Celju za bolnišnico trg. pomočnik pri Lakitschu, Rudolf Zupantschitsch iz Brežic. Vzrok neznan.

(Mestno starešinstvo v Celju ne pozna cestnega reda!) Ko so korakali v nedeljo slovenski izletniki v Levec, pripeljala sta se za njimi — recimo „slučajno“ — župan Stiger in podžupan Rakusch še z dvema prijateljskima. Ko je imel voz izletnike pred saboj, je začel isti bliskoma teči — naravnost v velike gruča ljudij. Konj je butnil nekega godca, in govoriti se sme le o sreči, da je množica še pravočasno toliko odskočila, da se ni zgodila kakšna velika nesreča. Voditelji celjske mestne občine se bodo imeli pri sosednji občini zagovarjati, zakaj da jim še ni znan občinski red glede vožnje po javnih cestah. Če bi k vsemu molčali, najeli bi si še „samostojni vladarji“ celjskega mesta kmalu svoje „šibarje“ po načinu rimskih trinogov.

(Največje bolečine celjskih renegatov.) V Gradcu že imajo „Bismarckov trg“, v Celju pa še ne. To ne da več pokoja celjskim odpadnikom, da bi se morali enkrat izneveriti svoji opičarski taktiki. Že pozivajo v svojem glasilu, naj izberejo mestni očetje kaj „primerne“ za prekrstitev v Bismarckovo ime. Wokauna ne kaže pregnati iz tesnega njegovega prostora, novih ulic ali bišnih skupin tudi ne bo tako kmalu. Nima pa še svojega patrona — nova kralnica. Kaj ko bi se le ta posvetila Bismarcku ter nosila ime „Bismarckova nemška kralnica“, prijalo bi baš njegovemu značaju, ki je v življenju tako rad gledal — prelivanje krvi!

(Žalost in veselje.) Nad čemur se nemški politikastri pri „vahtarci“ žalostijo, česar pa se veselijo? Žalostijo se sedaj n. pr. ker so oprali Slovenci svoj tridesetletni narodni madež v okrajnem zastopu v Brežicah ter si priborili kar je bilo po naravnih zakonih od pamtiveka slovensko. Veselijo se pa, da Rusija ni dobila princa, temuč da je carica — nemška potomka — povila zopet hčerko. Dokler pa ni sina-careviča, še imajo telesno in duševno nesimetrične prikazni — upanje.

Spodnje-štajarske novice.

(Duhovniške premembe.) Knezoškofijski svetovalec č. g. Jernej Voh, nadžupnik in dekan konjiški, je imenovan knezoškofijskim konzistorijalnim svetovalcem. V pokoj sta šla čč. gg. Ivan Trampuš, župnik pri Sv. Bolfenku pri Središču in Andrej Fekonja, župnik v Bučah.

(Imenovanje.) Od graškega nadsodišča so premeščeni avskultantje: dr. Gustav Hödl in dr. Jos. Partitzky, k okrož. sodišču v Maribor, dr. Karder in Maks Stoschier k okrož. sodišču v Ljubno in dr. Gregor Krek, k okraj. sodišču v Radgonu.

(Učiteljske premembe.) Gosp. Ivan Žolnir, podučitelj v Framu, je imenovan učiteljem pri Vel. Nedelji. Premeščeni sta podučiteljici gdč.

Lavoslava Piano od Sv. Lenarta nad Laškem k Št. Pavlu v Sav. dolini ter Angela Milčinski iz Središča v Hajdin.

(Zakaj nam primanjkuje slovenskih žel. uradnikov?) Prijatelj nam piše iz Kirchbichla na Tirolskem, da so samo na ondtni železniški postaji — trije slovenski uradniki. Jasno je tedaj, da morajo opravljati uradniške službe med nami večinoma Nemci in surovi renegatje, s katerimi ima slovensko občinstvo vsak čas sitnosti in jezo. Na stotine vrlih slovenskih sinov pa se mora ubijati kot železniški, poštni in drugačni uradniki po Tirolskem, Solnograškem, Gornje Štajarskem itd., dasi nimajo večje želje, nego službovati med domačini v domačiji. To je grenka usoda za slovenskega uradnika in za slovenstvo sploh. Za naše poslance pa zelo hvaležno polje, ako se le upajo postaviti po robu.

(K šolski slavnosti na Teharjih.) Po ne ljubi pomoti našega poročevalca v zadnji „Domovini“ o tej slavnosti, se je izpustilo izvanredno priznanje krajnemu šolskemu načelniku g. Šušteriču, ki ni le pri vseh pripravah sodeloval osebno, temuč tudi gmotno pokazal svojo veliko naklonjenost šoli.

(V Žalcu) se je obnesla veselica na korist Hausenbichlerjeve kočje dobro. Pevci in godba storili so svojo dolžnost. O veselici poročamo natančneje prihodnjič.

(Iz Št. Petra v Sav. dolini.) Dne 3. t. m. nam je grozil črno temen oblak, katerega je veter gnal od jugozahoda čez Sav. dol. in že je padala kakor lešniki debela, a redka toča iz njega, grom in veter pa sta istega razgnala, kakor je bilo videti na vse strani, bržkone brez škode. — Pretečeno sredo na praznik sv. Petra pa je tu popoldne na vasi treščil s kolesom znan sod. uradnik iz Celja v staro ženico, da se je zgrudila in omedlela — še le tretji dan je dobila zdravniško pomoč — obvezali so ji rebra, pobita pa je tudi na obrazu in enem očesu. Dotičnega dolžnost bi pač bila bolje poskrbeti za starko. — Kolesarji naj bi sploh bolj previdno vozili in se izogibali ljudem, ne pa zahtevali, da se jim ljudje izogibljejo. Zvoni za človekom, da se prestrašen ne ve kam umakniti.

(Ustanovni občni zbor) „Katoliškega bralnega društva na Polzeli“ se vrši v nedeljo, dne 9. julija t. l. ob 3. uri popoldne v prostorih gosp. Žigana. K obilni udeležbi vljudno vabi začasni odbor.

(Shod na Vranskem.) Opetovano opozarjamo na zborovanje celjskega političnega društva „Naprej“, ki se bo vršilo s poučnimi govori na Vranskem v nedeljo, dne 9. julija ob 3. uri popoldne. Zbirališče je v gostilni gospe Tereze Šentak „pri Slovane“, in sicer pri lepem vremenu na vrtu, sicer pa v salonu I. nadstropja.

(Iz Letuša.) Dne 9. m. m. se je ustanovilo na podlagi potrjenih pravil „Sadjarstvo“ za to okolico. Priznati moramo, da naši kmetje vedo ceniti vrednost za njih tako velevažnega društva. Dasi je bilo vreme jako slabo, zbralo se je lepo število domačinov. Po kratkem nagovoru predsednika ustanovnega odbora, povzame besedo g. Fr. Pratprotnik, nadučitelj iz Mozirja. V jedrnatih besedah nam je orisal vrednost sadjarstva za naše kmetijstvo. Ne le samo da nam sadno drevo lepša okrajino, nas razveseljuje s svojim cvetjem, privabi drobne pevce, nam dela podnebje milejše — ampak tudi prinaša premnoge koristi, katere se še premalo cenijo. Po izvirnih podatkih je govornik dokazal, koliko sadja, svežega, koliko suhega se privaža iz Amerike; kako si vedo prebivalci teh držav ravno z umnim sadjarstvom gmotno pomagati. Bili ne kazalo, da jih posnemamo v lastno korist! To pa je mogoče, ako le količkaj kažemo dobro voljo poprijeti se umnega sadjarstva, kar ne prizadene mnogo truda in ni treba Bog si ga ve kake učenosti. Po končanem govoru, za kojega izrekamo g. predavatelju tem potom najtoplejšo zahvalo, vršila se je volitev odbora tako-le: Predsednik: g. K. Marschitz; podpredsednik: g. M. J. Lipold; tajnik: J. Korber; blagajnik: Fr. Strnad; odbor. namestnik: J. Kodre; nadzornika društvenega vrta: J. Vrtačnik in M. Siter. — Dne 25. m. m. pa je imelo to novo ustanovljeno društvo izvanredni občni zbor, na katerem je predaval gosp. Ivan Belé o zelenem cepljenju.

Tudi ta dan je bila udeležba jako dobra. Gosp. predavatelj je temeljito pojasnil načine cepljenja ter na trsju razkazoval, kako je to izvršiti. To predavanje je bilo že radi tega poučljivo, ker so posamezni poslušalci pod nadzorstvom g. predavatelja sami poskusili in se vadili cepiti. Končno so se društveniki posvetovali radi nakupa zemljišča za vinograd, kateri bi se zasadil s požlahneno amerik. trto. Društvo ima že ograjen vrt (čez 900 m²) zasajenega z 2100 divjakov in čez 10.000 ključev amerik. trte. Le tako naprej, dragi Letušani in Podgorjani, uspeh ne bode izostal!

(V Rečici) smo ustanovili za gornjegrajski okraj Raffeisenovo hranilnico in posojilnico. Ta zavod bo brez dvoma dobro napredoval, ker ga bodo prijatelji našega ljudstva izdatno podpirali. Do čistega dobička imajo vsi udje pravico, kakor je to tudi pri našem kmetijskem društvu. Somišljenike prijazno vabimo, nasprotnikov se pa ne bojimo.

(Velika germanska slavnost v Šoštanju.) Šaleško dolino je preplaval pristni germanski duh. Nemci so imeli letos že celó svoj — janžev kres. Nastopil je „germanski par“: neko Breznikovo dekle in Ambrožič iz Celja. Prva je deklamovala neko po Polzerju blagoslovljeno „napitnico“, drugi je stokal, kako je hudo, da se ne da zbrisati renegatom neznačajnost raz čela. Hauke in tovariši so strmeli v ogenj ter si brisali solze. Vse to se je vršilo na nemškem „Goricabergu“ od koder je videti skoraj celo „nemško“ Šaleško dolino.

(Hranilnica in posojilnica v Laškem trgu) je registrovana; v nedeljo, dne 16. t. m. vrši se tam ustanovni shod kmetijskega društva, o čemur poročamo natančneje prihodnjič.

(Požar.) V noči 28. m. m. je pogorel v Šentjurju ob juž. žel. kozolec tržana Črnovška. Ker je bil kozolec tik trga, je bila nevarnost tudi za trg. Vendar se je posrečilo vrli požarni brambi ogenj omejiti le na ta objekt. Škoda je precejšnja, ker je bil kozolec poln sene in ječmena.

(Iz Črešnjic.) Skoro vsa črešenska župnija in del frankolske (Rove) ima edino vozno cesto čez hrib Kuretnico do državne ceste. Ni ga na Slovenskem tako obširnega kraja, ki bi imel slabejšo in strmejšo cesto. Pri vožnji navzdol se morajo tri kolesa zavreti, a navzgor zamorejo le močni voli prazen voz peljati. Po zimi je vsaka vožnja nemogoča, ker izvirajo studenci v cesti in zaledenijo. Vsaka stvar se zavoljo drage vožnje polovico ceneje proda, pripeljana pa podraži. Za seženj trdih nasekanih drv dobimo 4 gld. Tisoč krivne opeke stane 20 gld. Promet po tej cesti pa je večji kot oni iz Dramelj v Špitalič, kjer je okrajna cesta. In vendar bi se dala zlozna cesta, dasi dalša, izpeljati za rovskim potokom po dolini. Po naše pridelke, posebno po les in sloveče črešensko vino bi se po nji lahko s konji upreženim vozom prišlo. Vzdržujemo z dokladami okrajne ceste in železnice, a nas se nobeden zastop, ne občinski ne okrajni ne spomni in nas pusti čedalje bolj ubožati. Na naše prošnje še ogledati nočejo cesto, ne pomagati nam, da bi se vsaj stara zaradi zanemarjenosti opuščena cesta zopet popravila. Saj bi radi tlako delali, če bi le kdo nas vodil in nam ukazoval. Lepo prosimo gospode pri slavnem okrajnem zastopu v Celju in gospoda župana v Višjivasi, pomagajte nam k boljši cesti. Pa skoro! Jernej Pristavnik in tovariši.

(Ženo zaklal) Na Ponikvi je pretečeni mesec posestnik Šket vlg. Pukšar v pijanosti zadal svoji ženi z nožem tako hudih ran, da je drugi dan umrla. Poživiljenega pijanca so zaprli.

(Hranilnica in posojilnica v Šmarju pri Jelšah) je imela v prvem polletju denarnega prometa 99.926 gld. 28 kr. Posojil je bilo danih 20.269 gld., a vrnjenih 9331 gld.; hranilnih vlog je bilo vloženih 29.274 gld. 65 kr., a vzdignjenih 21.242 gld. 67 kr. Opravičnih deležev se je vplačalo 427 gld.; pristopilo je 52 novih združnikov. Posojila se dajejo proti 6% obrestovanju in sicer samo združnikom; hranilne vloge se obrestujejo po 5%.

(Nezgoda.) V Hrastniku je dne 4. t. m. povozil vlak iz rudnikov delavca Janeza Brinarja. Obe nogi mu je odrezalo, levo nogo tik ob truplu

Po kratki nezvesti je umrl. Nesrečnež je bil gluh ter ni slišal svarilnega žvižganja, strojevodja pa tudi ni mogel tako hitro vlaka ustaviti.

(Uro z verižico) je našel nekdo na zadnjem sejmu v Rajhenburgu. Kdor jo je zgubil, oglasi se naj pri župnem uradu v Boštanju p. Radna.

(Skrivnostni umor.) Blizu Ptuja so našli grozno razmesarjenega nekega slaboglasnega čevljarja Horvata. Bil je ves razbit in razrezan. Zločincev še nimajo.

(V Hajdini pri Ptuj) nadaljujejejo izkopavanje rimskih starin z lepimi uspehi. Razun že omenjenega tempelja solnčnega boga, našli so še dva druga tempelja, navadna posoja, kovin, denarja, raznovrstnih posod itd. Deželni muzej se bo lahko obogatil.

(Strela je ubila) dne 23. m. m. na Blagušu pri Sv. Jurju na Ščavnici 17letno pastirico Franjo Šijanec.

(V Gornji Radgoni) priredijo ondodni tambaraši v nedeljo, dne 9. t. m. koncert na vrtu g. Oscjnika. Vstopnina 10 kr. za osebo. Ker pa je namenjen čisti dohodek naši Ciril-Methodovi družbi ter šentpeterskim siromakom se preplačila hvaležno sprejemajo.

(Volilni shod v Ivanjcih) je bil dobro obiskan. Navzlic slabemu vremenu se je zbralo iz vseh sosednjih občin lepo število volilcev, katero je jasno pričalo, da ljudstvo potrebuje takšne shode, kakor riba vode. V precej dolgo trajajočem govoru razvijal je g. dr. Rosina žalostno figuro, katero so prisiljeni igrati slovenski poslanci v Gradcu. Torej proč od Gradca! Občinstvo je bilo g. govorniku res hvaležno. Posebno pa učiteljstvo, kajti govornik je razvijal stanje, žalostno stanje slov. šolstva. Torej tudi tukaj: proč od Gradca! Temu govoru je sledil govor č. g. kaplana Janžekoviča iz Gornje Radgone. Predmet mu je bila volitev in kako je treba voliti. Govor je bil malce prezanstven. Ljudstvu sežeš v srce le z ljudskim. — Inače pa je bil govor izboren in — skrajno potreben. Potem je bila prosta zabava, pri kateri so razni govorniki navduševali za narod in domovino. Prišli so tudi znani Bračkovci. Toda občinstvo je pri vzkliku modrišarja Mlinarica jasno pokazalo, kaj in kako misli, in vohuni in izdajalci naroda so se pobrali. Sicer bi bil joj! Prisoten je bil tudi glavar iz Ljutomera.

(Pri Sv. Ani na Krembergu) so si ustanovili dne 2. t. m. bralno društvo. Več o tej slovesnosti prihodnjič. Živeli narodnjaki tik nemškega sosedstva!

(Novo politično društvo za šentlenarski okraj v Slov. gor.) se je dobro sestavilo. Pristopilo je takoj 50 udov. Predsednik mu je č. g. dekan J. Jurčič. V prospeh!

(Iz Marenberga) se nam poroča: Zopet smo doživeli Slovenci dokaz, kaj je pravica in kako nas podpirajo oblasti, da si opomoremo gmotno in narodno. Za v nedeljo 2. t. m. sklical je g. Karol Brus gospodarski shod. Vse je bilo pripravljeno, ob 3. uri popoldne imelo bi se pričeti zborovanje, a glej kleka: ob pol 3. uri pride žandarmerija in neki Schönererjanec in prepove v imenu okr. glavarstva v Slovenjemgradu shod. Žandarmerija in oni spremljevalec, ki je baje občinski odbornik, obnašali so se kakor Culujci v Afriki, ter žugali s silo, če se ljudstvo takoj ne razide. Tako je! Pošteni, državi in domovini udani Slovenci se niti o svojem gospodarskem stanu ne smejo posvetovati; nemškutarji, odpadniki in državni izdajalci pa smejo uganjati svoje luteranske komedije, hajlati noč in dan in Bismarcku na čast tuliti, kakor bi bili divji. — Slovenski poslanci, če ste možje, ganite se in storite svojo dolžnost, katero ste prevzeli. Menda vendar tak vodja okr. glavarstva, kakor je Zoff, še ne bode smel streči svojim muham, kakor se mu spoljubi in delati s Slovenci, kakor bi bili res brezpravni državljani.

(Utonil je) v Mariboru dne 24. m. m. pri kopanju v Dravi učenec J. Blazina.

(V konkurz) je zabredel mariborski trgovec z oblekami Herman Becsky. — V Dobrni pri Celju je napravil konkurz trgovec Paul Strasser.

(Deželna razstava v Gradcu leta 1901.) bo imela značaj popolnega nemštva, kar kaže volitev predsedništva in odsekov. Predsednik je

grof Kottulinsky, podpredsednika Fr. Schreiner in grof Attems Fr. Slovenci nimamo pri tej razstavi vsled tega ničesar opraviti. Razstava pa tudi potem ne more biti deželna nego le — gornještajarska.

(V Gradcu) že imajo „Bismarckplatz“! To ime je dobil vsled sklepa graškega mestnega sveta prostor okoli Auerspergovega vodnjaka. Kaj bi rekli Nemci, ko bi dobili v Ljubljani recimo kakšen — Komorovov trg? In ta mož še vsaj ni sovražnik Avstrije, ni nikoli škodoval Avstriji, Bismarck pa je bil celo življenje nasprotnik avstrijski državi. Še dolgo se ne bodo zaceli rane, katere nam je prizadjal, a graški prusofili ga demonstrativno povelečujejo.

Druge slovenske novice.

(Imenovanje.) Profesorjem na višji gimnaziji v Kranju sta imenovana gg. Anton Dokler in dr. Fr. Koprivnik. Vadniškimi učiteljem na ljubljanski pripravnici sta imenovana gg. Iv. Janžič, dosedanji učitelj na II. deški mestni šoli v Ljubljani in Fr. Suher, učitelj na mestni šoli v Ptuj. Nadučitelj Václav Srp v Pragi je imenovan glavnim učiteljem na učiteljski pripravnici v Ljubljani.

(Podpora po toči prizadetim.) Osrednja vlada je za ponesrečene vsled letošnje toče na Kranjskem dovolila 12.000 gld., deželni odbor je dodal še 3000 gld. Veliko to res ne bo zaleglo pri tisočih prizadetih, a je vsaj nekaj. Tudi na Štajarskem so pred tedni bili mnogi okraji od Maribora do hrvaške meje hudo okleščeni, o kakšni podpori še do sedaj ni bilo govora.

(Zrelostni izpiti na ljubljanski realki) so se vršili dne 30. junija in 1. julija. Maturo je napravilo 11 abiturientov; dočim jo morajo štirje ponavljati v jeseni.

(Promocija.) Doktorjem prava je bil promoviran dne 23. m. m. na Dunaju gosp. Metod Dolenc, c. kr. avskultant v Novem mestu.

(Umrli je) v Ljubljani dne 2. t. m. vpokojeni nadinženir g. Václav Stedry, star 90 let.

(Nedeljski počitek) uvedejo pri kranjskih deželnih uradih.

(Trg Cerknica) dobi prihodnje leto nov vodovod. — Vodovod v Dolenjem Logatcu je odprt in je ljudstvo hvaležno zanj onim, ki so ga omogočili — Občinski svet ljubljanski je imenoval več novih ulic in cest po domačih zaslužnih možeh. — „Narodni dom“ v Ljubljani išče narodnega restavraterja, ki bi zamogel prevzeti gostilno in kavarno v najem. Ponudbe so poslati odboru.

(Kranjska kmetijska družba) šteje 100 podružnic in 4500 udov. Lani je imela 260.000 gld. prometa; njeno imetje znaša 40.000 gld. Ta družba ima na skrbi sledeče zavode: podkovsko šolo, drevesnico, vzorni dvorec (na Viču), kmetijsko gospodinjstvo šolo in kmetijsko kemijsko preskušališče. Njeno glasilo „Kmetovalec“ se tiska v 5000 izvodih. Občni zbor ima v četrtek, dne 13. t. m.

(Uvoz prašičev na Kranjsko) je iz Štajarske prepovedan, tako tudi iz celjskega okraja, dasi tukaj pravi vzrok zato ni znan.

(Utonil je) v Savi 18letni Matija Šprajcar iz Spod. Dupelj.

(Vremensko poročilo v mesecu juniju iz Savske doline) Ta mesec je bil zelo deževen; kajti bilo je 12 deževnih dni in padlo je dežja 200,3 mm. Radi tega je bila toplota le srednja, namreč povprek le 17,2° C. Barometersko stanje je bilo seveda primerno toplomeru srednje, ozir. v deževnih dneh sredi meseca prav nizko. Čisto jasnih dni ni bilo, pač pa več popolnoma oblačnih. Na poljske pridelke ni vreme tega meseca ravno preveč ugodno vplivalo, dasi se o veliki škodi tudi ne more govoriti.

(V Št. Jernej na Dolenjskem) napravijo v nedeljo, dne 9. t. m. izlet „Dolenjski Sokol“ in „Dol. pevsko društvo“ iz Novega mesta ter čitalnica iz Krškega.

(V Kostanjevici) je v sredo dne 12. t. m. uradna učiteljska skupščina za krški okraj in občni zbor „pedagoškega društva“.

(Razpisane učiteljske službe v krškem okraju.) Na enorazrednicah pri Sv. Duhu, na Svibnem, v Bušečjivasi pri Kostanjevici in na dvorazrednicah v Trebelnem.

(Na meščanski šoli v Krškem) je razpisano do konca t. l. učiteljsko mesto za 3., ozir. za 1. skupino z letnimi dohodki 800 glđ. ozir. 900 glđ. od novega leta dalje.

(Poštni in brzojavni urad v Krškem) na Kranjskem slušbuje od 15. julija do 31. avgusta t. l. ves dan.

(V Železni Kapli) so ustanovili po prizadevanju ondotnega notarja Val. Schwarzla „Südmarkovo podružnico“. Da stori kaj takega c. kr. uradnik, ki živi od slovenskih grošev, to je najvišja nemška predrznost, ki se sme dogajati le v Avstriji.

(Sneg na Koroškem.) Po deževnem vremenu je zapadel v noči 3. t. m. po vseh koroških planinah sneg, ki je pokril gorovje do 1500 m v doline.

(Velike vojaške vaje) se vršijo letos, kakor znano na Koroškem in sicer po tem sporedu. Dne 31. julija odide 4. batalijon 7. pešpolka iz Celovca v Gradec. Dne 10. avg. zjutraj pride 2. bat. 17. polka iz Ljubljane v Celovec. — Od 10. do 25. avg. ima vaje 8., 9. in 20. lovski bat. okrog Št. Vida. — 11. brigada (t. j. 7. pešpolk, 2. bošnjaški polk in 7. bat. lovcev) ima vaje na črti Gradec-Volšberg-Št. Andraž-Celovec. — 12. brigada (t. j. 17. polk in 8., 9., 20. bat. lovcev) ima od 26. avg. do 2. sept. vaje okrog Celovca. — 6. divizija (t. j. združena 11. in 12. brigada) ima vaje od 3. do 10. sept. na črti Celovec-Beljak Trg. — 28. divizija, obstoječa iz 55. in 56. brigada (t. j. pešpolki 27., 47., 87. in 97.) ima vaje od 1. do 10. sept. na črti Kranj-Tržič; prekorači Ljubelj in gre dalje preko Bistrice in Rožeka do Beljaka. — Dne 11. sept. se združijo celi 3. voj (obstoječ iz 6. in 28. divizije in 22. divizije brambovcev) in vaje se vršijo po tajnih načrtih med 3. in 14. vojem. Končajo vaje dne 19. sept. Cesar pride k njim dne 17. septembra.

(Veliko narodno slavnost) priredi pevsko društvo „Adrija“ v Barkovljah povodom slavlja desetletnice svojega obstoja in blagoslovljenja nove društvene zastave dne 9. in 10. julija 1899. Na veselo bratsko snidenje najviljudneje vabi slavnostni odbor.

(Dovoljeno posojilo 12 milijonov glđ.) Cesar je potrdil zakonski načrt tržaškega dež. zbora, s katerim si najme mesto Trst 12 milijonov glđ. posojila. To bodo lepe obresti vsako leto!

(Značilno imenovanje.) Goriški Slovenci imajo c. kr. vadnico za one slovenske dečke, ki hočejo prestopiti na gimnazijo. Sicer bi morali Slovenci na Goriškem že zdavno imeti svojo slovensko gimnazijo, toda mesto iste jim hoče vlada še to pripravnico ogreniti, ker je imenovala za učitelja koroškega nacionalca H. Moro, sramotilca Slovencev.

(Sprava med goriškimi Slovenci in Italijani) je že drugič razbita, ker so Italijani odklonili vsako najmanjšo slovensko zahtevo, češ, da bi potem trpelo italijansko prvenstvo. — Dne 1. t. m. se je tedaj po najvišjem naročilu zaključil goriški deželni zbor, dasi ni imel v celem „zasedanju“ niti ene skupne seje.

(Ravnatelj gimnazije v Pulju) je imenovan g. Peter Maresch, profesor na državni gimnaziji VI. okraja na Dunaju.

(Slovanska izdaja) V Dubrovi hočejo Srbi pri bodočih občinskih volitvah glasovati z Italijani proti Hrvatim. Tako daleč jih je privedel nesrečni bratski spor.

Zapisega župana ljubljanskega, g. Ivana Hribarja.

Točno ob 11 uri dopoldne se je vršila 3. t. m. slovesna zapisega našega v drugič izvoljenega in potrjenega župana. V mestni dvorani sešli so se občinski svetniki, uradniki magistratni, zastopniki mestnega šol. sveta, mestnih šol. in mestnih far. in še nekateri drugi dostojanstveniki ter žurnalisti. Na galeriji pa je bilo videti mnogo elegantnih dam. Vstopil je deželni predsednik baron Hein in pa njegov komisar. Baron Hein je v precej gladki slovenščini pozdravil vnovič izvoljenega župana, mu naznanil, da ga je cesar potrdil ter pohvalil z lepimi besedami zasluge županeve za Ljubljano. Deželni predsednik je pohvalil župana, da se je

s pomočjo občinskih svetnikov tako energično lotil prepotrebne regulacije mesta, da je dvignil Ljubljano iz rušenin, da se trudi, dati mestu moderno lice; omenil je električne razsvetljave, kanalizacije, ki se ima v kratkem dopolniti, oziroma temeljito preosnovati, omenil je ustanovitve višje slovenske dekliške šole, sezidanja mestne ubožne hiše ter nekaterih drugih naprav, ki bodo mestu našemu v prospeh. Baron Hein je obljubil, da bode tudi v bodoče vlada podpirala prizadevanje županovo in občinskih svetnikov, ki žele mesto naše preosnovati tako, da bode lepo in zdravo mesto, v katerem si bodo meščani pripomogli do blagostanja. — Nato je vladni zastopnik pozval župana, da naj pri-seže. Na mizi je stal križ z dvema gorečima svečama. Gospod Hribar je vzdignil desnico s tremi povzdignjenimi prsti ter govoril za baronom Heinom besede slovenske zaprisege. Dogovorivši je župan segel Heinu v roko.

Sedaj pa se je zahvalil g. župan vladnemu zastopniku, namestniku cesarjevemu za potrjenje ter v daljšem krasnem slovenskem govoru razvil svoj program. Županov program je — vsestranski napredek bele Ljubljane. Ljubljana se razvijaj tako, da bo čimdalje bolj vredna biti glavno mesto kranjske dežele in pa metropola slovenskega naroda! Zapričeto delo se bode nadaljevalo: slovenska dekliška višja šola dobi kmalu svoj dom; zgradi se električna železnica, mestno kopališče, ubožna hiša po vzoru enake hiše v Krefeldu na Nemškem; kolodvorsko vprašanje je v najboljšem tiru in upati je, da južna železnica že prihodnjo pomlad ugoti željam občinskega sveta; sezidajo se nekateri novi mostovi (mesarski železni most); že meseca avgusta se otvori novi „mestni dom“ in s potlakovanjem mestnih ulic se začne v kratkem.

Seveda treba za vsa taka dela — denarja! Kaj pa se izvrši brez cvenka? Davkoplačevalci so seveda že veliko žrtvovali dozdej, toda drugače ni bilo mogoče. Z naprej pa se mestni davki ne bodo zviševali, ker je za trdno upati, da bodo nekatere mestne naprave, kakor so n. pr. elektrarna, za naprej gotovo aktivne.

Vlada mora tudi meščanom, t. j. hišnim posestnikom prizanašati in jih ne sme stiskati, kadar bo treba vračati posojila, najeta pri potresu, drugače nastane za Ljubljančane nov, — finančen potres!

Gospod župan je v daljšem svojem lepem govoru apeliral na občinski svet, naj ga solidarno podpira pri njegovih projektih in reformah kakor je župana tako lojalno podpiral dosedaj; pa tudi magistratno uradništvo naj stoji županu kot sotrudnik na strani.

Kmalu na to se je poslovil baron Hein in nastopili so razni govorniki, ki so častitali in odgovarjali županu. V imenu občinskega sveta je govoril podžupan vitez Trsteniški, v imenu magistratnih uradnikov ravnatelj Vončina, v imenu mestnega šol. sveta kanonik Zamejec, v imenu trnovske fare župnik Vrhovnik, v imenu višje dekliške šole dr. Požar, v imenu mestnih učiteljev nadučitelj Raktelj in v imenu gasilcev njihov stotnik itd.

Tako se je končala šele opoldne lepa svečanost, ki je imela skoz in skoz slovenski značaj. Kajti vsi so govorili v slovenskem jeziku, samo ekselencija Hein je bil proti koncu svojega govora spregovoril nekaj stavkov v — „vladnem“ jeziku. . . .

Gospodu Hribarju, izredno priljubljenemu županu ljubljanskemu želi vsak slovensko in napredno misleč Ljubljančan in vsaki Slovenec sploh krepkega zdravja, da bo mogel vse svoje velike načrte v prospeh naše slovenske Ljubljane izvršiti! Bog živi Hribarja!

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) se skliče v prvi polovici meseca septembra, ako bodo do tačas dovršena vsa nujna dela, katera hoče dognati vlada še — s § 14.

(Dve naredbi naučnega ministerstva.) Naučno ministerstvo je odredilo, da je zopet uvesti duhovne vaje dijaštva na gimnazijah o Vel. noči ter da morajo imeti učitelji veronauka na gimnazijah glas in sedež pri zrelostnih skušnjah na gimnazijah.

(Cesar v Ištu.) Dne 3. t. m. se je odpeljal cesar Franc Jožef I. po popolnem okrevanju v svoje priljubljeno letovišče v Ištu, kjer ostane nad mesec dni.

(Zopetno imenovanje kardinalov.) V jeseni se baje vrši v Rimu že drugi konzistorij, na katerem se bo imenovalo zopet nekaj kardinalov. Med temi da bo v prvi vrsti dunajski nuncij monsgr. Taliani, ona dva dostojanstvenika, katerih imeni zadnji konzistorij ni imenoval ter še eden nov kardinal za Avstrijo, mesto umrlega nadškofa grofa Schönborna. V to da je v prvi vrsti izbran olomuški knezonadškof dr. Köhn.

(Prusko dijaštvo v Pragi.) Nemška dijaška zveza je sklenila, da se naj temveč pruskih dijakov vpiše na praško univerzo, da bodo dali Pragi bolj nemški značaj in zdržali ondotno nemško vseučilišče. Sto pruskih pijancev in pretepačev več ali manj v slovanski Pragi še ne bo enega vogla ponemčilo.

(Shod slovanskih časnikarjev) se bo vršil letos v Krakovu dne 23., 24. in 25. septembra. Delajo se posebne priprave in krakovski župan je obljubil pripravljalnemu odseku, da bo storila občina vse za sijajni sprejem slovanskih gostov.

(Nepotrjen rektor zagrebškega vseučilišča) Hrvaški ban ni potrdil novoizvoljenega profesorja dr. Milivoja Šrepelja rektorjem zagrebškega vseučilišča. Izvoljen je bil nato rektorjem dr. G. Arnold. Zakaj da mažaronski ban ni naklonjen odličnemu Slovanu Šrepelju, si pač lahko mislimo.

(Ogrska zbornica) je sedaj sprejela še zadnje točke nagodbe. Dne 4. t. m. sta bila sprejeta oba predloga gledé banke in valute. Magnatna zbornica se bo istotako hitro posvetovala o vseh predlogih, tako, da jih še te dni dobi cesar v potrjenje. Prihodnji teden se je nadjati, da se nagodba, kakor je sprejeta, javno razglasi. Ogrska zbornica si po tem privoščila daljši počitek, menda do 2. oktobra.

Ogled po širnem svetu.

(Poroka črnogorskega princa Danila) z meklenburško princezino Juto bo 27. t. m. Nemci bi radi nasprotovali tej zvezi. Jutinega očeta so skušali s prigovori in grožnjami prisiliti, naj bi ne pustil svoji hčeri prestop od protestantovske k pravoslavni veri; ko tega niso dosegli, raznesli so vest, da je princ Danilo bolan ter mu zdravniki odsvetujejo ženitev. Tudi to obrekovanje ni pomagalo.

(Revolucijsko gibanje v Belgiji.) V Belgiji je moč demokratov in liberalcev med ljudstvom ogromno pretežna nad katoliško vlado. Ker pa je vlada v kljub temu predložila volilno preosnovo v katoliškem smislu, nastala je po celi Belgiji pravcata revolucija. Delavci iz vseh velikih rudnikov so hiteli v mesta, župani večjih mest so odrekli vladi vsako odgovornost za zdrževanje reda, meščansko vojaštvo je potegnilo z demonstranti, orožniki pa nimajo pravice priti v avtonomna mesta. Izgredniki so napadli pri belem dnevu samostane in uredništva katoliških listov, vedno večje množice nezadovoljnejšev so se valile v Bruselj. V nevarščini ni bila le vlada, nego tudi dinastija, ker je ljudstvu sedanji kralj premehek ter si želi republike. V skrajnem trenutku je vlada za sedaj umaknila svojo volilno predlogo ter se izvoli komisija iz vseh strank, ki bo predlogo presodila. Vstaja je s tem le preložena, nikakor pa ne odpravljena.

(Mirovna konferenca v Haagu) se zaključila dne 10. t. m. Zastopniki vlad ostanejo le še toliko časa, da se jim vrnejo akti, katere pošljejo o tej konferenci svojim vladarjem v podpis. Pravega uspeha ta prva konferenca nima znamenovati. Odklonjen je tudi predlog ruske vlade, naj bi se določilo vojno stanje velevladij na pet let ter da bi se v tem času število vojske ne množilo ne krčilo. Morda bo imela druga konferenca več sreče.

(Dreyfus v domovini.) Pretečeni teden so prepeljali Dreyfusa iz Hudičevega otoka v Rennes na Francosko, da se završi v njegovi pričujočnosti odločilna obravnava je li kriv veleizdaje ali ne. Dreyfus je duševno in telesno tako oslabel, da se mora cel mesec razbrati,

predno pride pred sodnike. V teh petih letih ni ničesar zvedel, kaj se je godilo v domovini ter je tudi v mišljenju in govorjenju postal okoren.

(Angleška kraljica oslepela) 80letna kraljica Viktorija je na levem očesu popolnoma oslepela, pa tudi z desnim le slabo vidi.

(Grozovit vihar v Ameriki.) Dne 12. junija t. l. je razsajal v nekaterih krajih gornjega Misisipija strašanski vihar. Mesto New Richmond je popolnoma v razvalinah. Iz podrtin so izkopali 200 mrtvih in nad 1000 ranjenih.

Dopisi.

Iz Laškega. V c. kr. davkarji raste mnogo kopriv. Kakor smo že poročali, so se te koprive v kratkem zelo pomnožile. Bati se je, da se kmet in sploh narodni Slovenci več ne bodo upali notri; kajti vedno jih nadlegujejo te predrzne rastline. Med temi koprivami se še pa dviguje ena debela rastlina, visoko po konci, naslonjena ob palico, to je — grah. Nedolžna rastlina je to, škoda, da se nahaja med samicami koprivami! Tako bi človek mislil na prvi pogled. A v istini je drugače. Slovenske kuharice poznajo naš domač grah, kateri ima sladek okus. Kako pa je s tem grahom med koprivami? Je tudi tako sladek? Laški Slovenci so ga že okusili; a preveč jim je kisel, tudi je preveč kosmat in predolge brke, pardon, niti ima. Te vrste grah (nemški grah) hoče razširiti tudi na Laškem svoje seme in tako izpodriniti slovenskega. Začel je izpuščati svojo kislino na Slovence. V prvi vrsti mu je slovenski jezik trn v peti, mu ne gre v glavo, pa se ne čudimo, saj ima vsak grah trdo lupino. posebno pa če je že bolj star. Pa znanje slovenskega jezika je vedno bolj potrebno, in izgovor: „Das ist eine Bauernsprache“ (kmetijski jezik) mu ne bode nič pomagalo. Zahtevali bomo vse v slovenskem jeziku in ne bomo mirovali poprej, da se bodo uresničile naše želje. Ako mu pa ne ugaja slovenski jezik, naj se pobere na Nemško. Nobeden ne bo žaloval za njim. Pač, slovenske deklice, ah, kaj še, saj ga ne marajo.

Tudi slovenske narodne pesmi mu ne ugajajo. Pravi, da ne donijo lepo. Ima baje silno dober posluš. Pač pa mu je „Die Wacht am Rhein“ lepa pesmica. To grahovo seme pa hoče upeljati v Laškem tudi novo pozdravljanje. Pozdravi: Dober dan, dober večer in slični se morajo odpraviti, in nadomestiti s „Heil“ klici.

Ve, da bo težavno delo, in da ne bo šlo, pa si misli, zrno naj ostane slovensko, lupina pa mora biti moje vrste. Ta grahec je imeniten pedagog. Pri odraslih ljudeh ni začel, ne vem, zakaj ne. Ali se jih je zbal? Bo pa pri otrocih temveč dosegel! Začel je s petletnim dečkom, katerega je hotel naučiti klicati „Heil“. A že pri prvem poskusu je imel smolo. Ta deček ni prav razumel svojega učitelja, (ima malo predebel glas) in namesto „Heil“ se je na vso moč drl „Ei, Ei, Ei“, (jajce). Ljudstvo, radovedno, kaj bi to pomenilo, prileti k dečku, kateri je še gnal vedno svoj „Ei, Ei“. Vzrok zvedevši, čemu se tako dere, nastane po celem trgu velik smeh. To je bilo plačilo za njegovo neumno delo.

Mislimo, da bo s tem činom sedaj vendar mir na Laškem. Če bi pa zopet hotel rogoviliti, naj si malo premisli; kajti take podle šale bi imele zanj žalostne posledice.

Iz Vojnika. Slučajno sem dobil te dni v roke št. 158 znanega Schönererjanskega „Grazer Tagblatt“ ter naletel v njem popis Vojnika. Ker izvira ta dopis iz možgan (iz peresa si ne upamo reči, ker ta dopisun mnogokrat umazane svoje dopise samo le narekuje) nadučitelja na naši slovenski šoli, primorani smo temu gospodeku vendar nekoliko posvetiti, da mu ohladimo njegovo nekoliko prevročo kri. Ker nimamo ni časa, ni veselja se mnogo s takimi neslanimi čenčarijami pečati, hočemo kolikor mogoče na kratko slediti temu „popisu“ ter tu in tam tudi svoje izreči, kajti „da se resnica prav spozna, treba je čuti dva zvona“.

Ko je takoj v začetku svojega grdilnega spisa mahnil nekoliko po baronu Bischofshausnu, začne besedičiti o našem dičnem Popoviču. Pravi med drugim, da si je slavni Popovič sam omislil nagrobni napis. Ker je moral Popovič kot samec za vse sam skrbeti, oskrbel si je res

že za časa življenja svoj nagrobni napis. Ravno tako pa bi bila morala storiti tudi rajna dopisnikova soproga, kajti ljubeznjivi njen soprog nima potrebnega drobiža, da bi blagi rajni postavil če tudi le lesen križec; da še celo o Vseh svetnikih bil bi njen grob zapuščen, ko bi se ga drugi ljudje ne usmili! Kak napis bi si bila rajnca neki izbrala? Quid fuit —. Dalje javka dopisnik, da gineva med ljudstvom Popovičev duh tolerantnosti t. j. prizanesljivosti. To ste se pa g. dopisnik malo vrezali. Popovičev duh med našimi ljudmi še žal ni zginil, kajti ko bi bil izginil, pometlo bi vas bilo to ljudstvo že n. pr. pred kakimi 6—8 leti s tako metlo iz Vojnika, da bi vas nikdar več ne mikalo prikazati se v tem kraju. Da, ta nesrečna toleranca! — Kako pa dopisunovi pristaši toleranco razumejo, kaže se skoraj vsak dan, ko obljajajo mirne potnike, kaže se pri vsaki slovenski veselici. Vprašam vas, ali motijo kedaj Slovenci vaše shode in veselice, ali napadajo kedaj njene udeležnike, kakor storijo to vaši pristaši vsikdar, ko naše goste, naše domačine prav po tolovajsko na javni cesti napadajo. Le čakajte g. dopisune, kadar mine Slovincem duh tolerance, tedaj boste plesali drugače. — Ko pa dalje pišete: „Duh nestrpljivosti kaže se povsod, že celo pri otrocih“ imeli ste gotovo svoje ljudi v mislih. Kajti slovenska mladina je mirna, a pogledajte le mladino iz nemške šole, kakov duh jo obdaja! Po cesti in po drugod hajlajo, napadajo slovenske otroke s kamenjem in noži, mrcvariijo celo nedolžno drevje (lipe) itd. In to vse delajo otroci takih starišev, kateri živé edino le od slovenskih grošev. Pogledajte tudi svojo hčerko, ki se upa v slovenski šoli slovenske učitelje obljajati z „heil und sieg“!

Tudi ob novo našo cerkev drgnete svojo kožo. Ni vam vseč ne od zunaj, ne od znotraj. Posebno smešno je od vas, ko tarnate, koliko je cerkev ubogo ljudstvo stala (g. dopisnik, ste vi vložili kak grošek? Za celjski „Studentenheim“ ste vložili) in pa da se v njej slabo sliši. Zraven „pobožno“ zvijate svoje oči ter javkate „da beseda božja ne more prodreti otrpnena srca poslušalcev“. Veste, ljubček moj, da vi tako govorite je pa že kar „za počit“. Vam in vašim pristašem naj bi duhovniki trobili v uha ali za uha, pa bi jih vendar ne hoteli razumeti. Ne razumeli bi, ko bi vam pridigoval sam sv. Pavel ali sv. Janez Zlatoust; razumete menda edino le Everlinga iz Berolina.

Smešno je kako obirate gosp. župnika kot načelnika in krajnošolskega ogleda. Hodite okoli, kakor mačka okoli vroče kaše ter ne veste kje bi se ga lotili. Nazadnje zvijate oči ter pohvalite samega sebe, da ste „strammdeutsch“ ter se vas torej gosp. župnik boji kot živega peklenščeka. Škoda, da nam zamolčite, „nekaj zanimivih momentov“. Škoda, res škoda! A kaj, g. dopisnik, smem vam prihodnjič jaz pomagati ter vam z nekaterimi podadki postreči?

Nad vse zanimiva je izpoved gledé fabrikacije občinskih volilcev za trg Vojnik. Zvedeli smo tu nekaj, kar nam je bilo dosedaj neznano. A resnica pač sili na dan, kot trava spomladi. Tako je tudi g. Koschutniku enkrat ušla resnica iz peresa (grla?). „Nemci“ so torej parcelirali „ničvredno zemljišče“ ter ga med Celjane, Vitanjčane, Konjičane itd. „razšenkali“ tako kot dober boter — med svoje birmance. Za ta velik dar morali bi ti obdarovanci priti k občinski volitvi, a ti preklicani Slovenci so jim štrečno tako zmešali, da so vsi obdarovanci lahko doma ostali ter niso prišli svojega botra gledat. Reči moram, da je to čudna čast za bogatine a la Mulley, Orosel, dr. Mravljak, dr. Jabornegg, Rakusch i. dr., da jemljejo od ubogih Vojničanov take „mastne“ darove. Ker pa brez laži g. dopisnik ne more shajati, pravi, da so delali tako tudi Slovenci. Pozivljamo dopisnika, da pove kje, kdo in kedaj se je to zgodilo; če tega ne stori, je očitno lažnik. Slovenci si hvala Bogu za pošteno reč lahko pošteno kupijo posestvo in tudi gosp. dr. Dečko plača desetkrat več občinskega davka v Vojniku, kakor vi g. dopisnik in še deset takih vaših pristašev.

Tudi slovenska posojilnica je dopisniku in njegovim ljudem trn v peti. Verjamemo! A tu se pa lahko pomirimo! Slovenska posojilnica

zbira slovenski denar in pomaga Slovincem; vaša nemška naj pa zbira nemški denar in naj pomaga Nemcem. Pa vrag vedi kako je to, da Nemci zmiraj le Slovence lovijo, le od njih živeti hočejo. Slovenci pa ne lovimo Nemcev. Pustite vi nam naše, mi vam vaše radi pustimo! Ravno tako hočejo „nemški“ (ojej) trgovci in obrtniki le od Slovencev živeti. Kako milo jih znajo vabiti v svoje prodajalnice, človek bi se kar zjokal, ko bi tako smešno ne bilo. Celó na dom pošiljajo ljudem darila, češ, „tu imate mamka ali očka, pa le pridite zopet k nam,“ saj veste, da smo slovenskega groša potrebni, Nemcev pa ni niti toliko, da bi si pri njih neslanega krompirja zaslužili! „Le pridite mamka, imam že dolgo za vas nekaj lepega shranjenega!“ In res marsikatera slovenska mati, marsikateri slovenski oče da se zvabiti in pregovoriti, pa nese zopet svoj grošek k nemčurju, kateri ga vesel vtakne v žep ter se neumnežu skrivaj posmehuje. To, da Slovenci nosijo svoj denar tistim ljudem, kateri jih grdijo in zasramujejo, to je tista „Ochserei“ o kateri fini g. dopisnik govori. A te „ohserije“ bo in mora enkrat biti konec, ljudstvo ne bo vedno tako neumno, da bi si redilo gada na svojih prsih, ko se enkrat to zgodi, da bo Nemec pri Nemcu, Slovenec pa pri Slovencu, potem bo zginil prepir, potem bo zginil tudi marsikateri trebušček, ki se je zredil od slovenskih grošev.

Nadalje hvali g. dopisnik poslopje nemške šole in svojega gospoda Stallnerja, češ, koliko je ta storil za olepšavo trga. Vprašamo dopisnika, koliko pa plača Stallner občinskega davka? Bore malo, saj je v volilnem imeniku precej proti koncu III. razreda; s ptujim denarjem pa vsak lahko gospodari. S poslopjem nemške šole pa trgu ni ustregel, nego ga pošteno skazil na vse večne čase. Zakaj? trg se bo širil ob glavni cesti proti jugu. Ta šola pa stoji tako, da tukaj nikdar lepe ulice ne bo mogoče, trg je „sfušan“ za vedno. Vidite, ljubi moj, to je pa „deutsche Stiefelei“.

Potem se drgne g. dopisnik ob napisih Vrečer (oče) in Wretschel (sin) ter pravi, da sta ta dva napisa značilna za spodnještajarske razmere. Tu pa je enkrat slepa kura zrno našla; samo škoda, da se je sam tako neusmiljeno pozobeh kresnil. Res je žalostno, kaka je mladina! Oče Slovenec, sin nemčur; oče mož poštenjak, sin renegat Efižalt. Izdajalstvo hvaliti zna pa le tak odgojitelj mladine, kakor je ta g. dopisnik.

Še drug podoben slučaj. G. dopisnik, poznate li nekega g. Košutnika Franca v Dramljah? Kako pa se piše njegov mlajši brat Jože Koschutnik? Vprašam vas, kateri izmed teh dveh bratov je značajnejši, kateri je mož? Košutnik ali Koschutnik (Rehgarten)?

Kar čenčate dalje o Taborski graščini in nje prodaji, je vse zlagano. Gospod baron Manteufel (Rus) je res čuval hosto ter sploh gospodaril po svoje. Ali kaj nam to mari? Svoja roka, svoj gospod. Prodal pa je posestvo poštemu Slovincu (g. Berdajsu), kateri mu je pošteno povedal, da bo velikanski, popolnoma dozorel gozd posekal. A če bi mu tudi ne bil tega povedal? Kaj potem? Gosp. Berdajs je graščino pošteno kupil in pošteno plačal, s svojo rečjo pa sme vsak storiti, kar se mu ljubi. Ali ni res tako, sladkobesedni g. dopisnik? Gosp. Berdajs sme tudi še graščino podreti ali jo vam podariti, da si potolažite jezico, vsaj zeleni ste dosti. Vsa dopisnikova in vojniških Posilnemcev jeza zavoljo te graščine izvira od tod, ker jo je gosp. baron prodal rajši Slovincu (in to še za 10.000 gld. cenejši) kakor pa Stallnerju. Gosp. baron je kot Rus ravnal popolnoma prav in plemenito, ko je rekel: „Za vojniške Slovence ne bi bilo dobro, ko bi dobil moje posestvo Stallner ter bi potem trg skoro popolnoma oklenil“. Kaj pa bi bil Stallner storil z velikanskim gozdom? Bi li bil morda hodil drevje objemat ter poslušat kako znotraj trobni? Ko bi bil on to posestvo dobil, tedaj bi še le bila sekira pela in žaga hreščala. Saj vidimo koliko gozdov je že pokupil in podrl za svojo obrt. A denar bi bil šel v nemške roke, tako pa ostane v slovenskih in to je pregreha za katero ni odveze še pri Wolfu ne. Torej le ne točite take krokodilove solze, ko pa vsak otrok ve, kam v tej zadevi „pes taco moli“.

Potem pa še ta nepotreben vzklik: „O diese Kraimer!“ Zakaj pa ne rečete še: „O diese Kärntner!“ Saj vendar vi tudi niste Štajarci! Pa kranjski Slovenec je tudi kupil posestvo vojniškega „častnega tržana“ g. dr. A. Kautschitscha: zato pa se jeza nad Kranjci že splača.

Proti koncu svojega pamfleta omenja dopisnik nečega Ljubečana, ki je na daljnem Nemškem našel svoj kruh. Tudi nas veseli, da se mu dobro godi, vsaj priden človek najde povsod kruha, a grdo je od tega človeka, da (če smemo dopisniku sploh verjeti) svojo domovino, svoje rojake grdi. Človek pa, ki svojo domovino, svoje rojake grdi, ni vreden imena človek. Sploh pa je ta zgled malenkosten, brezpameten. Svet je velik, ljudje gredo križem sveta, ta najde v tem, drugi v onem kraju svojo srečo. Kje je bil doma Fehleisen, kje Stallner? Našla sta svojo srečo daleč proč od svojega doma, med Slovenci. A ne le da nista hvaležna narodu, med katerim sta obogatela, še preganjata in zaničujeta ga.

Konec njegovega dopisa pa je tako podel, tako predrzen, da si kaj hujšega težko mislimo. Dopisnik imenuje ljudstvo, od katerega živi, kateremu naj mladino odgojuje, maskirane Bošnjake. On pravi o naših faranih: „Krinko proč in Bošnjak (to je Turk) stoji pred tabo!“

Ali čujete vi okoličani, Arclincani, Škofljani, Ljubečani, Trnoveljčani itd. vi niste Slovenci; vi ste Turki po svojem obnašanju, po svojih šegah, po svojem govorjenju. Res, ko bi Slovenci ne bili taki potrpežljivi „božji voleki“ vzeli bi gnojne vile ter vrgli dopisnika v tisto gnojnico, v katero je namakal svoje pero, ko je tako grdo o vas pisaril. Storili bi z njim tako, kakor so to hoteli leta 1893 storiti novocerkovski fanti, ko bi ga pred gnojnico ne bil rešil g. Leskovar pred kaznijo pa g. Brezovnik.

Iz sevnškega okraja. Prosim, sprejmite v Vaš cenjeni list vest o smrti vrliga narodnjaka, g. Franca Janžeka, mizararskega mojstra in posestnika v Peclji pri Sevnici ter odbornika sevnškega bralnega društva, ki je umrl v nedeljo, dne 25. t. m. na vnetju pljuč, star še le 49 let. Rajnki je bil jako nadarjen in izobražen mož ter si je s svojo pridnostjo pridobil malo posestvo. V svojih mladih letih je mnogo potoval, zlasti veliko čital ter se tako izobrazil, kot malokateri obrtnik na deželi. Bil je več let tudi tajnik pri občini in krajnem šolskem svetu v Zabukovju in si je kot tak pridobil mnogo zaslug. Rekel je lahko, da je njegova zasluga ali vsaj pospešil je, da sta se postavili dve toli potrebni novi šoli, ena v Zabukovju, druga v Podgorju ter da se je popravilo župnišče pri farni cerkvi. Nakopal si je s tem nekaj nasprotnikov v občini, ker je imel kot mizar večinoma vso to delo v svojih rokah in mu mnogi kot obrtniku niso privoščili skromnega zaslužka.

Lahko pa tudi rečemo z ozirom na slabe razmere v tej občini, da ko bi bil on v zadnjih treh letih še občinski tajnik, ne bi bilo nastalo toliko homatij, kakor so bile pod županom Deutsch-Požunom in njegovim nemškutarskim pisarjem Kompustom, katera je višja oblast pred kratkim odstavila.

Naj bodo te vrstice v spomin možu, katerega je ravno tista stranka, katere voditelj je bil omenjeni Požun, v zadnjih letih napadala in mu grenila življenje, a se je kaj žalostno izkazala, kako slabo zna voditi občinski čolnič.

Brežice 28. junija 1899. (Volitev v okrajni zastop.) Račun se strinja, zmagali smo. Tako se glasi brzojavka, ki smo jo poslali dne 26. junija t. l. znancem in prijateljem v znamenje, da so naši vrli veleposestniki storili svojo dolžnost in s tem zajamčili Slovencem večino v okrajnem zastopu.

Triintrideset let obstoji zakon o okrajnih zastopih in ravno toliko let držal je tujec oblast v svojih rokah nad ogromno večino slovenskega prebivalstva.

700 pošvabljenih janičarjev = pravih Nemcev ne pozna naš okraj 10 — tlačilo je 14.000 Slovencev in izkoriščalo njih žulje v svoj prid.

Kdo je bil temu kriv? Če bi hoteli to vprašanje temeljito rešiti, pisali bi samo za državnega pravnika.

Letos smo zastavili vse sile, da obdržimo naše glasove urejene. Poldrugo leto držal se je

stari zastop čez postavno dobo na krmilu; pol leta trajal je boj za posamezne glasove in končno dognana volilna listina je pokazala 11 slovenskih glasov zoper 10 nasprotnih.

Med nasprotnike smo šli vedno tudi južno železnico, čeravno je bila pod častno besedo obljubila, da se ne bo letos udeležila volitve in nikakor ne zoper nas glasovala.

Mi nismo sicer tej obljubi dosti zaupali in šli smo železnico vedno za aktivno nasproti; dan volitve je dokazal, da smo računali prav.

Glavni ravnatelj južne železnice požrl je namreč sam svojo viteško-častno besedo in dal je glasovati zoper nas, kar si naj vsi slovenski okrajni zastopi zapomnijo, po kojih tleh teče tir te železnice.

Tako se je strinjal račun v glasovih 11 zoper 10.

Danes dne 28. junija je volila skupina kmečkih občin seveda samo zavedne slovenske može.

Novi zastop šteje iz veleposestva 8, iz kmečkih občin 12, skupaj tedaj 20 slovenskih odbornikov zoper 12 odbornikov iz talmi-nemškega brežiškega mesta.

Tako je padla imenitna nemška postojanka ob hrvaško-kranjski meji sicer pozno, a padla je vendar in mi smo trdno prepričani: za vse večne čase. Amen.

Izkaz

o prispevkih za novo šolsko zastavo v Teharjih.

Visokorodna gospa Evgenija Dolschein je kot botra zastave darovala dragocen trak z lepim napisom in obdarovala vrh tega vsacega otroka s primerno spomenico na ta slovesni dan. Vrli in narodni občinski odbor teharski poklonil je milostno 120 kron. Nadalje so darovali: g. Peter Majdič, posestnik paromlina in častni občan teharski, 20 K, neimenovani tudi 20 K. Po 10 K. so darovali gg.: Josip Pečnak, C. pl. Mayer, posestnik Bežigrada, in visokorodna gospa Engel. Po 6 K. so darovali gg.: g. Jožef Marija Kržišnik, kaplan, Jože Sušterič, načelnik kraj. šol. sveta in Dragotin Hribar, posestnik tiskarne in častni občan. Po 4 K. so darovali: gg. dr. Jos. Serbec, dež. poslanec in nam. dež. glavarja, dr. Ivan Dečko, dež. posl. in častni občan teharski, Zabukošek Miha, uradnik v cinkarni in I. Legvart, dve neimenovani gospé na letovišču pri gospej Engelnovi, Martin Koštomaj, Jernej Resnik, Josipina Gorsky, Ivanka Zorič, Martin Majcen, Lovre Šah; po 3 K. so darovali gg.: Janez Pišek, gostilničar, Franc Kmecl, hišni posestnik v Celju in Janez Verhovšek; po 2 K. so darovali gg.: Jožef Rebov, župan teharski, Franc Špes, Anton Mihelak, Adam Vodopivec, J. Lemež, A. Kolenc, Karol Vanič, Iv. Kosem, Jožef Kresnik, Martin Stojan mlajši, Jakob Zupanc, Tone Koštomaj, Andrej Presker, Rudolf Libensky nabral v veseli družbi pri Cajhnu, Miha Vidmajer, Karol Kožel, Uršula Ostrožnik, Jožef Kač, Erdman, Amalija Seusek, Jožef Krajšek, Anton Kramperšek, I. Lekošek, Ignacij Cajhen, gostilničar, Franjo Jošt in Franc Ostrožnik; po 1 K. so darovali: Nacek Cajhen, Jožef Cajhen, Ana Cajhen, Libensky, Lucija Vrečko, J. Aram, J. Štor, Ivan Grobelnik, Matevž Kmecl, Anton Štor, J. Stante, Franc Dimec, Antonija Stiglic, Karol Gorišek, Alojz Cimerman, Stefan Koštomaj, Martin Stante, Janez Korber, Janez Ledinek, Franc Vrečer, Davorin Kresnik, Janez Belak, Janez Koštomaj, Ivan Aram, Jernej Lep, Rozalija Gajšek, J. Gajšek, Jožef Mravljak, Fran Štor, Franca Mravljak, neimenovan, Marija Grabler, Fran Skamen, Jakob Žohar, Barba Žahel, neimenovan, Ivan Zaler, neimenovana, Janez Skamen, Jakob Kresnik, Marija Stropnik, Janez Pernovšek, Franc Logar, Jožef Kamenšek, J. Žunk, Andrej Jelovšek daroval je 160 K, Zabukošek Stefan, ml. 140 K. Manje kot 1 K darovali so: M. Kolšek, Štor, Bogve, Jernej Gajšek, Tona Šprajcar, Franc Horvat, Franc Lovše, Franc Neubauer, Anton Kuhar, Anton Pinter, Tone Škorjanc, Matija Verhovšek, Uršula Gajšek, Gašper Jug, Jožef Suhel, Miha Štor, Stefan Krulec, Martin Humer, Jožef Lešek, Janez Štor, Anton Štor, Jernej Saveršek, Janez Tofant, Ana Dobrajec, Jožef Zebič, Marija Štor, Anton Taržan, Marija Suhel, Miha Kovač, Janez Ojsteršek, Martin Perše, Martin Vrhovšek, Karol Vidmajer, Matija Novak, Helena Zupanc, Valent Grilec, Ana Mravljak, Franc Koštomaj, Anton in Jakob Holobar, Jožef Toplak, Franc Kotnik, Martin Vetrnik, Peter Čater, Valentin Ojsteršek, Avgust Jager, I. Šerbič. Prisrčna in gorka hvala za vse gorak prejete darove. Hvala tudi pridnim možem, ki so imeli nabiralne pole in toliko darov nabrali. Hvala vrlim deklicam, ki so z velikim trudom, ob času nujnega dela na polju, prav okusno in brezplačno ovenčale šolo in cerkev. Hvala vsem, ki so pripomogli, da se je blagoslovljenje zastave tako sijajno obneslo in da so se otroci tako bogato pogostili. Po priprošnji sv. Alojzija povrni ljubi Bog stotero vsak dar in blagoslovi slehernega dobrotnika. Ker nabrana svota ne zadostuje, da bi se vsi stroški poravnali, zato se še nadalje priporočam za prostovoljne darove, kateri se naj blagovolijo oddajati gg. Sušteriču in Šahu. Odprite srce in roke sad dober obrede darovi!

Vožni red na južni železnici.

veljaven od 1. maja 1899.

Odhod iz Celja proti Trstu. Brzovlak ob 3. uri 45 m. popoldne in ob 4. uri 13 m. zjutraj; poštni vlak ob 10. uri 8 m. popoldne in ob 2. uri 04 m. ponoči; osebni vlak ob 7. uri — m. zjutraj (do Ljubljane) in ob 9. uri 08 m. zvečer (do Ljubljane); mešani vlak ob 5. uri 55 m. zvečer. Ostende-Trst-brzovlak 5. uri 55 m. zjutraj (vsako sredo).

Odhod iz Celja proti Dunaju. Brzovlak ob 1. uri 29 m. popoldne in ob 1. uri 33 m. ponoči; poštni vlak ob 5. uri 21 m. popoldne in ob 2. uri 55 m. ponoči; osebni vlak ob 7. uri 26 m. zjutraj in 2. uri popoldne (do Brucka); mešani vlak ob 9. uri 42 m. popoldne (do Mürrzuschlaga). Trst-Ostende-brzovlak ob 11. uri. 9 m. ponoči (vsaki četrtek).

Odhod iz Celja v Velenje. Mešani vlak ob 7. uri 50 m. zjutraj in 4. uri 10 m. popoldne.

Odhod iz Velenja v Celje. Mešani vlak ob 5. uri 44 m. zjutraj in 2. uri 40 m. popoldne.

Odhod iz Zidanega mesta v Zagreb. Osebni vlak ob 5. uri zjutraj in 1. uri 28 m. ter ob 5. uri popoldne.

Odhod iz Spielfelda v Ljutomer. Mešani vlak ob 7. uri 20 m. zjutraj in ob 2. uri 5 m. popoldne in ob 6. uri 55 m. zvečer (do Radgone).

Odhod iz Ljutomera v Spielfeld. Mešani vlak 4. uri 25 m. zjutraj (od Radgone), 8. uri 40 m. zjutraj, 3. uri 10 m. popoldne in 6. uri 25 m. zvečer (do Radgone).

Odhod iz Poljčan v Konjice ob 9. uri 10 m. popoldne in ob 5. uri 25 m. popoldne.

Odhod iz Konjic v Poljčane ob 7. uri 15 m. zjutraj in 2. uri 50 m. popoldne.

Odhod iz Pragerskega proti Ptuij itd. Brzovlak ob 3. uri 30 m. ponoči in ob 2. uri 55 m. popoldne; osebni vlak ob 9. uri — m. popoldne in ob 8. uri 10 minut zvečer.

Odhod iz Maribora proti Dunaju. Brzovlak ob 2. uri 56 m. popoldne, 3. uri 10 m. in ob 2. uri 30 m. zjutraj; poštni vlak ob 5. uri 27 m. zjutraj in ob 7. uri 40 m. zvečer; osebni vlak ob 7. uri 35 m. zjutraj (do Brucka), ob 9. uri 15 m. zjutraj in ob 6. uri 4 m. zvečer do Brucka; mešani vlak ob 12. uri 59 m. popoldne (do Mürrzuschlaga). Trst-Ostende-brzovlak ob 12. uri 29 m. ponoči (vsaki četrtek).

Odhod iz Maribora proti Trstu. Brzovlak ob 2. uri 22 m. popoldne in ob 2. uri 48 m. ponoči; poštni vlak ob 8. uri zjutraj in 11. uri 52 m. ponoči; osebni vlak ob 5. uri 05 m. zjutraj (do Ljubljane) in ob 7. uri 14 m. zvečer (do Ljubljane); mešani vlak ob 2. uri 35 m. popoldne. Ostende-Trst-brzovlak ob 4. uri 40 m. zjutraj (vsako sredo), osebni vlak ob 10. uri 30 m. popoldne (do Celja).

Odhod iz Maribora na Koroško. Brzovlak ob 3. uri 36 m. ponoči; osebni vlak ob 5. uri 55 m. zjutraj in ob 9. uri 25 m. popoldne ter ob 3. uri 02 m. popoldne in ob 7. uri 45 m. zvečer do Celovca (vozi mej Sp. Dravogradom in Celovcem le od 1. junija do konca septembra), ob 1. uri 35 m. popoldne do Sp. Dravograda (začne voziti od 1. junija do konca septembra vsako nedeljo in praznik).

Koledar.

Petek (7.) **Ciril in Metod**; Vilibald, škof; Benedikt IX., pap. — Sobota (8.) Elizabeta, kraljica; Kilian, škof. — Nedelja (9.) 7. pobinkoštna. Anatolija, devica. — Ponedeljek (10.) Amalija, devica; Felicita s 7 s. — Torek (11.) Pij I., papež; Veronika. — Sreda (12.) Mohor in Fortunat, m. — Četrtek (13.) Anaklet, papež; Evgenij, škof, m.

Sejmi.

Dne 10. julija v Dobovi pri Brežicah. Dne 12. na Planini, v Rogatcu in Šoštanju. Dne 13. pri Duhu pri Ločah. Dne 15. v Zdolah.

Loterijske številke.

Trst 1. julija 1899: 66 36, 49, 15, 87.
L'nc „ „ „ 8, 2, 34, 3, 54

Hiša v trgu

na prodaj! Kraj lep, stanovanje prijetno, cena jako nizka. Poslopje ima 3 sobe in klet, zraven je vrtič. Ugajalo bi pri nas marsikateremu, priporočati pa treba posebno kolarjem radi obilnega zaslužka. O mnogih drugih ugodnostih našega trga se lahko vsakdo prepriča.

Amalija Rosenstein

(217) 3—2

na Rečici ob Savinji.

Kovaškega učenca

ki je spolnil 14 ali 15 let ter dovršil ljudsko šolo sprejme takoj (219) 1

Andrej Malgaj, kovaški mojster
Gabersko, p. Trbovlje.

DRAGOTIN HRIBAR

trgovina papirja, pisalnega in risalnega orodja v Celji

priporoča gospodom trgovcem in prodajalcem svojo

Veliko zalogo vsakovrstnega papirja

za pisarne, pisma, risanje in zavijanje, raznovrstno barvanega, svilnatega (za cvetlice), za vezanje knjig itd., zalogo raznih Nežiderskih zvezkov, Hardtmuthovih svinčnikov in angleških peres po originalnih cenah tovarniških;

dalje priporoča

zavitke za pisma raznih velikosti in barv, peresnike, črnilo, tablice, črtalnike, brisalke, krede, gobice, pušice in škatle za peresnike, torbice, knjižice za beležke, trgovske knjige, pečatni vosek itd. po najnižjih cenah

Posebno lep izber papirja in zavitkov v mapah in elegantnih škatljah.

Najbolje strune za citre, gosli in kitare.

Velik izber albumov za fotografije in spomenice, map za pisma in papirje, tintnikov, okvirov za fotografije, listnic itd.

po nizkih cenah.

Šolske in molitvene knjige še poseben popust.

Zavarovalnica zoper požar v Celji.

Za neko prvo zavarovalno družbo
se išče vester zastopnik z visokimi
provizijami. Ponudbe pod naslovom
„Ogenj“ upravnistvu „Domovine“.

Išče se pridna in zanesljiva prodajalka

ki bi bila zmožna popolnoma samostojno prevzeti
ves posel v neki filijalki z mešanim blagom na
deželi; tudi kuhala bi si sama. — Nastop s
15. julijem t. l. (218) 3-2

Ponudbe na upravnistvo „Domovine“.

Usnjarija

z vsem potrebnim orodjem, po
tem pekarija s pripravnimi lokali
za trgovino poljedelskih pridelkov
se da takoj po ceni v najem.

Z vprašanji se blagovoli obrniti na
F. Goričar-ja v Mozirji.

V Ptuiji

proda se prostovoljno enonadstropna v
Gospodski ulici ležeča, v dobrem stanju
se nahajajoča, troje stanovanj in veliko
podzemeljsko klet imajoča hiša. K hiši
spadata tudi travnik in njiva.

Natančneje izpove (212) 2-2

Terezija Schwann
v Ptuiji hiš. št. 10

Kurje
oči

Proizvoditelj M. HRNJAK, lekarnar.

Trda
koža

Pravi Clavén je dobiti v vsaki
lekarni in drogueriji.

1 lončič 60 nvč., s pošto 75 nvč.,
Edino zanesljivo delujoče sredstvo

„CLAVÉN“

s katerim si vsakdo v 3.-5. dneh
brez bolečin za vedno more ozdra-
viti kurje oči, ozeblino, trdo kožo,
bradavice, žulje, od znoja unete
noge, pik čebele, ose, komarja itd.
Pošilja se le po poštne povzetju
ali če se pošlje denar v naprej.

Preprodajalci dobé velik popust.
Glavna podruž. za Avstro-Ogrsko
lekarnar A. Winger, Ilica 12,
(155) Zagreb. 12-9

Žulji

Proizvoditelj M. HRNJAK, lekarnar.

Ozeb-
line

Tombolo

prilporeča
trgovina Dragotin Hribar-ja v Celji
po sledečih cenah:

proste	fine vsekane
100 kom. 1 gld. 80 kr.	100 kom. 2 gld. 60 kr.
200 „ 3 „ 40 „	200 „ 5 „ — „
500 „ 8 „ — „	500 „ 12 „ — „
	1000 „ 22 „ — „

Zunanja naročila izvrše se točno

Svoji k svojim!

Rafael Salmič

= urar v Celji =

v „Narodnem domu“

prilporeča svojo veliko zalogo zlatih, tula-, srebrnih in nikelnastih žepnih ur
za dame in gospode.

Velika izbira stenskih ur, budilk in ur z nihalom, najnovejša in najboljše,
kakor tudi špecialitete vsake vrste po najnižjih konkurenčnih cenah.

Istotako prilporeča najraznovrstnejša, za vsako priliko jako primerna
darila v zlatu in srebru, kakor: verižice, ubane, prstane, zapestnice itd. itd.

Vsa popravila izvršujejo se dobro in ceno. — Postrežba točna.

Svoji k svojim!

IVAN REBEK

stavbeni in umetni ključar
v Celji

Poljske ulice šte. 14, v lastni hiši.

Prilporečam se prečastiti duhovščini in slav. občinstvu za napravo vsakovrstnih del, spadajočih
v mojo stroko, n. pr. napeljave vodovodov in strelovodov, hišne telegrafe in telefone, štedilna ognjišča
vsake velikosti in kakovosti. Izdelujem nagrobne, predaltarske, vrtno in druge železne ograje, kakor
tudi vrata, navađna in umetna dela.

Prilporečam svoje na stroj pletene mreže za ograjenje vrtov ali dvorišč, kakor tudi v varstvo
velikih steklenih oken, n. pr. pri cerkvah itd. itd.

Načrti in proračuni brezplačno.

Vse po najnižjih cenah.

Svoji k svojim!

Postranski zaslužek,

trajen in rastoč, po-
nuja se spoštovanim,
naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače za-
varovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“
Gradec, poste restante. (155)

Spomladansko sporočilo.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovca v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“

prilporeča častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor
vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in ko-
reninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno
barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: lipovo
cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo, arniko,
kamilice, tisočrože, pepelnove glavičke, malinsno
štupo, rožičke (Mutterkorn), plavice, malinove
jagode itd., sploh vse rastline, cvetke in ko-
reninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pri-
delkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo,
proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako
sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah.
Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako
množino, kakor tudi jajca in kuretinu. Kupim
tudi suhe gobe, orehe, češplje, hruške, itd.,
vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. du-
hovnikom naznanjem, da imam vsakovrstne
pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Imam tudi krompir za seme
v zalogi, rožni in beli

„Pri dobrem pastirju“!

Na prodaj je v Žalcu

središču kupčije južnoštajarskega hmelja, v kojega bližini
se nahaja 5 tovarn in 4 rudokopi enonadstropna hiša
obstoječa iz 3 sob, 1 salona, kuhinje, velike prodajalnice
z opravo, 4 skladišč, kleti in raznih shramb. V tej hiši,
katera stoji na najugodnejšem prostoru žalskega trga
se nahaja stara in dobro razvita trgovina z mešanim
blagom, železom, janitom in smodnikom, tabakom in
žganjam na drobno itd.

Še redkokedaj se naključni slučaj, da se prodaja pod tako
tako ugodnimi plačilnimi pogoji tako dobra kupčijska
hiša. — Kupci se naj blagovolijo pismeno ali ustno
oglasiti do 1. julija t. l. pri (205) 3-3

Ivanu Kač v Žalcu.

Hranilno in posojilno društvo v Ptuiji

registrovana zadruga

razpisuje s tem službo:

I. knjigovodje

II. praktikanta

ozir., pomožnega uradnika.

Glede prve službe se zahteva, da ima prosilec spriče-
vala trgovinske akademije ali vsaj trgovinske šole, da
je prosilec že dalje časa služboval pri kaki posojilnici
ali hranilnici ter da je več slovenskega jezika v besedi
in pisavi. Prva plača znaša letnih 1200 gld. — in se
služba lahko takoj nastopi.

Glede druge službe se zahteva, da je prosilec z dobrim
uspehom izvršil trgovin-ko šolo ali vsaj spod. gimnazijo,
spod. realko ali obrtno šolo. Plača po dogovoru.
Obe službi sta razpisani do 15. julija t. l. ter se imajo
prošnje s potrebnimi spričevali vred poslati ravnatelj-
stvu zadruga. (206) 3-3

Oelzova kava

ie vsak bolj priljubljena ker napravi
dan kavo
zdravo, slastno in tečno, užitno in
hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.